

avgust 2015

Indijski ocean 2015

Mascarenski otoki

1. avgust 2015, sobota

Le Reunion

Najprej v capitenerie du port preverit, kdaj moramo od tod. Ni panike, en teden smo lahko na mestu, kamor smo se privezali, medtem bodo pa odprli novo marino in preselili se bomo tja. Tam smo lahko forever. Odlično. Tudi cena je precej nižja, kot so nam povedali znalci sosedje na Mavriciju. Daleč nižja je od francoskih cen. In (jasno, saj tega sploh ni potrebno več omenjat) tri in pol krat nižja od slovenskih (beri izolskih) cen.

Next step je najem avtomobilčka. Danes potrebujemo že dva, še za Evito enega. Poberejo nas v marini in odpeljejo v garažo. Ponudijo nekaj modelov in mi se odločimo za najcenejšega (jasno). Imajo enega Citroena in enega Renaulta (Fabrique en Slovenie). Ian se odloči za slovenski avto, nama ostane Citroenček, ki tudi malo diši po Deželici. Registriran je v Celju in Mariboru, vsaj tako je razbrati iz registrske številke. Vse špila, le eno napakico ima. Piše se Citroen.

In ta majčkена napakica se popoldne spremeni v veliko napako. Ampak. Še prej se odpravimo v nakup interneta. V Jumpotu se Evita in Mala oglasita v Orangejevi trgovinici. Čeprav smo takoj na vrsti, zadeva traja in traja. Vsaj uro prebijemo z dvema telefonoma v obdelavi prijaznega kreola. Iz Slovenije da sva, vpraša, ko vidi dokumente in takoj doda, da oktobra gre v Slovenijo. Nagradno. Na izlet za en teden ga pošilja Orange. Lepo, Slovenci hodijo nagradno na Mavricij, Reunionci pa v Slovenijo. Vsaj tisti, ki jih pozna. Nasploh pa so vsi ljudje tukaj zelo prijazni, precej bolj, kot sem to pričakoval od vzvišenih Francozov. SIM naj bi bil aktiviran v ponedeljek in ga lepo prosim, če bi bilo lahko to danes. In je. Takoj. Odlično! Tako, za navigacijo smo opremljeni eni in drugi, sedaj lahko gremo na pot. In gremo.

Vendar ni vse tako rožnato, kot se zdi na prvi pogled. Guglove navigacije za Le Reunion še ni. Hic! No, so pa guglove mape in to tudi precej pomaga. Konec koncev, niti ni potrebno, da mi mašinka računa najkrajšo pot, dovolj je da mi pove, kje sredi neznanega mesta sem. Saj potem znam že sam izračunat kje levo in kje desno. Kakorkoli, lepo se voziva in opazujeva vulkansko dediščino otoka. Podobne oblike sta, Mavricij in Le Reunion, kot so otoki na Havajih. Le avtocesta je francosko pompozna in hiše so francosko urejene. Še shopping malli so taki, kot v domovini in ne amerikanizirani, kot na Mavriciju. Le kultura vožnje je bliže francoski, kot ameriški, na žalost. Celoten vtis je pozitiven. Za povrhu se 40% površine otoka kiti z nazivom Unesco World Heritage Site. Kakšna bo šele narava, ko zavijeva v narodne parke in področje otoka, ki je pod Unescovo zaščito? Ampak, tega danes nisva izvedela.

Krivda je izključno na ramenih Citroena. Naš malček nekaj časa vozi lepo, potem pa zakašlja in obstane. Jasno, sredi največje divjine. Pa pokličemo (midva in naključni mimoidoči, ki služijo kot prevajalci) in se pogovarjava v polomljeni angleščini in se pogovarjajo v čistokrvni francoščini. Rezultat? Po urici naju reši vlečna služba. Naju naloži v kabino in avtočka na keson in odpelje. In pelje. In pripelje. Pripelje na parking na pol poti. Odloži avto in odloži naju. A-a-a-aaa? Pa pripelje drug kamion in naloži naju v kabino in avto na keson. In odpelje. In pelje. In pripelje. Tokrat, hvala bogu, do rentakararja, ki takoj pogleda v motor in ugotovi, da je crknil razdelilni sistem za gorivo (karkoli to že je). Ni druge, dobiva nadomestni avto. Ampak. Tega razreda nima več, tudi en razred boljšega nima. In dobiva avto, ki sicer stane 75 evrov na dan. Za naju je po prejšnji ceni, 31 evrov. Ni slabo, bi bilo pa vseeno bolje, če bi oni za 31 delal in bi si danes lahko ogledala vulkan. In za povrhu je novi avto tudi Citroen. Kaj vem, kaj me še čaka! Ah, ja...

Ura je pol šestih in edino, kar je še smiselno početi, je, da se odpeljeva v glavno mesto na waterfront. Preverit, če se tam kaj dogaja. Se dogaja. Veliko štantov s hrano, pijačo in drobnarijami je. Še več je ljudi. Tudi karaoke so, park za otroke in badminton ter šahovski turnir sredi (za promet nocoj zaprte) glavne promenade. Živahno in prijetno. Okrepčava se, sprehodiva noge in pozno zvečer vrneva na barko. Z Evito malo predebatiramo okoli jutrišnjega dne. Sklep je jasen, ne gremo skupaj sredi noči na vulkan. Midva že ne.

takole smo začasno privezani na pomol in po lestvi je treba lesti vsakič

zemlja je zelo obdelana, vsaj danes, kar sva uspela videti, je večinoma sladkornega trsa

C3 nama je odpovedal poslušnost; zanimiva reg.tablica: CE in MB

rent a car ima na dvorišču prirejen roštilj na oglje iz bivšega soda; ko sem se zanimala za camping gaz, so mi rekli, da nihče ne uporablja roštilja na plin :)

na poti do St.Denisa si ogledava na hitro še bivšo stavbo, ki je služila karanteni nekaj sto let nazaj

pa še stara lokomotiva tudi še iz prejšnjega tisočletja

zvečer ob obali St.Denis nekateri igrajo karte

drugi balinajo

tretji se krepčajo z raznimi prigrizki

drugače pa nešteto stojnic s prigrizki in prodajo bižuterije, domačih izdelkov ipd...

2. avgust 2015, nedelja

Le Reunion

Ponoči naju zbudi nevihta. Zjutraj še vedno močno piha iz neobičajne jugozahodne smeri. No, Mala je na odličnem mestu in na njeni mikrolokaciji ni niti sapice. Torej greva lahko naokoli in sicer na del otoka, ki je ob običajnem vetru precej namočen, danes bo verjetno ravno obratno. Odločitev je bila modra, ves čas imava lep sončen dan.

Poleg klasike v obliki svetilnika je za naju must see zadeva z zvenečim imenom Niagara Falls. To morava videti, še vedno se zelo dobro spominjava taisto imenovane zadeve iz Kiwilandije. Tam je bil to prvo vrstni nategunac, tukaj je morda tretje vrstni. Slap je sicer čisto luštkan, le vode ima kot Savinja pri Rinki in ne kot reka Sv. Lovrenca pod Niagaro.

Ampak. Ogled enega slapa se kmalu izkaže kot brca v temo. Ko se zapeljeva v Cirque de Salazie jih je levo in desno nešteto. Hkrati jih lahko opazujeva deset in vsak posebej je visok nekaj deset metrov, kateri morda celo sto. Podobna kamnina kot na Norveškem in zato podobna pokrajina kot v fjordih. Impozantno! Česa podobnega nisem videl že od potovanja po Skandinaviji (in niti približno ne v novozelandskem Fjordlandu, kljub njihovim pompoznim reklamam). Tudi Hell-Bourg, vasica na koncu ceste, stisnjena med mogočne hribe je zelo prijetna. Počutim se kot v francoskih Alpah. Tudi, če ne vidiva nič več drugega, je že to zadosti, da sva priplula na Le Reunion.

Pa vidiva! Takamaka je še bolj impozantna zadeva. Narodni park in Unescova svetovna dediščina. Spet previsne stene in spet slapovi. In bujna vegetacija. Vidi se, da je tukaj po navadi deževno. Preverim še web kamere z vulkana in - glej ga no glej, tam je popolnoma jasno. Greva! Pokrajina pod Unescovo zaščito je podobna havajskim vulkanom na Big Islandu in Mauiju. Lahko bi rekel, da izgleda nekako tako, kot da bi hodil po Amalthei, tretji Jupiterovi luni. Kul! Manj kul je bil napis na vhodu. Ferme. Hic! Skupaj z Evito smo se hoteli sprehoditi po robu vulkana, ki je izbruhnil v petek, pa smo ostali dolgih nosov (skupaj z nepregledno hordo ostalih turistov z enakimi željami). O moji varnosti odločajo drugi in le-ti menijo, da je vse, kar je bliže od nekaj kilometrov od žrela, prenevarno. Hja, tole je Francija in ne Vanuatu. Tam smo lepo sedeli na robu kraterja, noge so nam bingljale v globino in lava je letela nad našimi glavami. Pa ni nihče pomislil, da bi bilo lahko kaj narobe. In, roko na srce, tudi ni bilo!

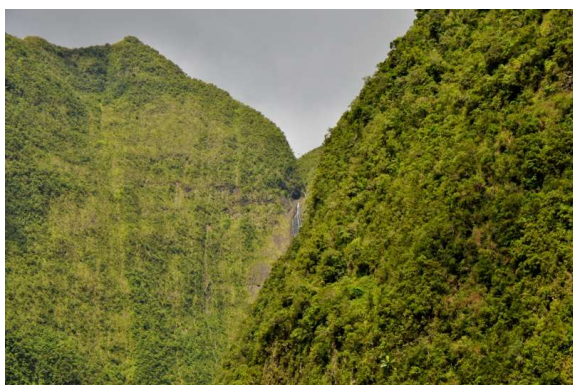
Še vožnja domov v popolni temi (smo pač planirali nočni ogled bruhajočega orjaka). Vesna je navigator, kar pomeni, da se peljemo po daljši poti domov. Ah, ja... Utrujen sem in živčen in ko Ian pokliče, da bi se ustavili na pici v Le Tamponu, mi ni do kreolske pice (še posebej, ker sva že mimo Le Tampona in bi se morala vračati nazaj). Večerja je zato na barki. Riba, naš ulov, v vaniljevi omaki.

prvi postanek na obali St. Suzanne

Cascade Niagara (po francosko) pri vasici St. Suzanne

soteska pri Silazie

v soteski majhna cerkvena - od daleč je razpoznavna le po križu

med visokimi hribi v dolini vasi

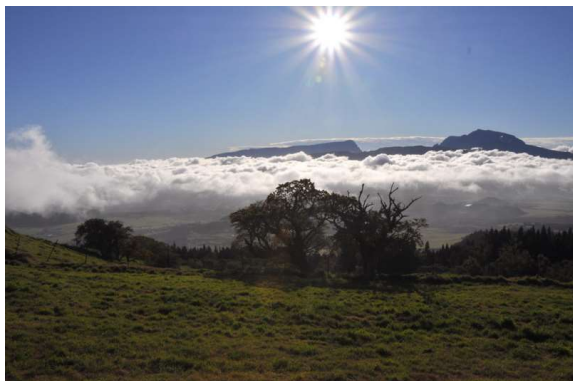
kamorkoli si pogledal (Cirque de Salazie) sami slapovi ...samo tej sem uspela ujeti 6; več jih nisem uspela spraviti na eno fotko :)

sotesta v Takamaki (to je ime drugače ime drevesa)

zadnjih 5km smo vozili po makedamu

imeli smo fenomenalno srečo z vremenom in je bil krasen pogled na dolino in oblake - na poti do vulkana

značilna vulkanska barva

žal nismo smeli bližje pogledati, če še kaj bruha

znotraj kraterja

3. avgust 2015, ponedeljek

Le Reunion

Po včerajšnjem praviljično lepem dnevu, je današnji tumorno siv, oblačen in brez vetra. No, vsaj dežja ni. Ni za v hribe, ki se na vrhu končajo s števkami nad 3000 metrov. Na sporedu imava zahodno obalo, industrijsko področje na gosto posejano s tovarnami za predelavo turistov. Hoteli, oštarijami, barčki, souvenir shopi in podobnim, torej. Tudi muzej ali dva se najde, pa akvarij, vodni park in še kaj. Obalna mesteca povezuje francosko brezhibna cesta, malo višje na pobočju leži sodobna avtocesta. Potovanje je enostavno in ne čudi, če navkljub stalnemu ustavljanju in ogledovanju narediva skoraj dvesto kilometrov.

Ni za kopanje. Razlogov je več. Zima je in morje ni nič toplejše, kot Jadran poleti, oceanskega vala je ogromno in plavanje niti ni možno onstran reefa, ki je naseljen z nam neprijaznimi stanovalci. Nešteto je opozoril pred morskimi psi. Nekaj prav posrečeno dvojezičnih. Velika rdeča beseda za nevarnost je napisana v francoščini in angleščini (danger in danger), skoraj vse ostalo pa le v francoščini. Hja, Francozi...

Kakorkoli, obala spominja na francosko riviero in težko si predstavljam, da se nahajamo sredi indijskega oceana. Čisto spodobna turistična destinacija za turiste z znanjem francoščine. Tudi cene so tukaj drugačne, kot v okolici naše marine, ki je locirana v funkcionalnem kraju. V turističnem St. Pierru so dvojne ali trojne. Sem pa danes kar nekaj časa stal na pomolu in opazoval vhod v tukajšnjo marino. Brakerji levo in desno, na plitvem vhodu (ki je označen samo z leading line, hic!) je vala preko metra in deroča reka bočnega toka (zaradi morja ki, priteka z reefa ob strani, kot posledica ogromnih valov, ki se zlivajo nanj). Nak, v takem vremenu, jaz ne grem tu skozi.

Popoldan se (spet) slučajno srečamo z Evito na parkingu pred Jumbom in večer preživimo skupaj ob nesebični pomoči (duty free) mavricijskega ruma in piva.

pri St. Paulu črna plaža - a le za sončenje :)

stara pokopališče v Saint Paulu kjer so med drugim pokopani pirati in razne druge pomembne osebnosti iz prejšnjih stoletij

grobnice, grobovi - sama vulkanska kamnina, železni razpadajoči križi... in po dolgem času spet urejeni grobovi s svežimi rožami (in ne plastičnimi) ...

no, takega napisa pa na pokopališču še nisem videla: hvala, ker ste nas obiskali :)

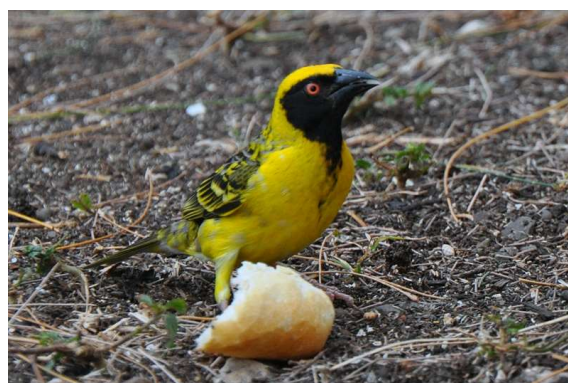
opozorila vzdolž celi obali glede kužkov...menda vsako leto kakšnega človečka pojedo :(

9mesečna Salome ima že 9 zobkov; prej nasmejana, ko zagleda fotič se zresni do onemoglosti :)

vhod v malo marinico v St.Gilles je obupen - val te pripelje ali pa zabije v pomol ...

mislim, da fr.štručka ni ravno primerna hrana za tega prikupnega ptička

navkljub opozorilu se ljudje kopajo-vreme pa danes obupno

marina v St.Pierru ob takem vremenu ima zelo nevaren vhod

v St.Pierru nudijo policaji hotelske storitve turistom :)

čolni poravnani v črto

4. avgust 2015, torek

Le Reunion

Še en otožen dan brez sonca. Jutro je namenjeno delu, popoldan opravkom. Najprej fotič na servis. Predvčerajšnjim je padel s postelje na tla in objektiv je počen. Še vedno sicer lepo dela, vendar je verjetno le vprašanje časa, kdaj se kaj zaskoči. In po murphyjanski teoriji se bo zaskočilo ravno, ko bo potrebno narediti nekaj dobrih posnetkov in bo bližnji servis tisoč milj proč.

Že včeraj sva se pozanimala, kje je servis, danes se samo zapeljeva tja, da ga popravijo. No, tako sva si zamislila. Dogodki kmalu začnejo odstopati od predvidenih in iz minute v minuto je deviacija večja. Za začetek je trgovina zaprta. Kosilo. Čakanje v bližnjem kafiču naju stane osem evrov, vsak po eno kavico za evro in dva deci vode za tri evre. Francoske vode. Huh! Pa to niti ni bil največji strošek. Popravilo objektiva je izvedeno v pol ure za ceno dobrih 750 evrčkov. Vse dele objektiva so zamenjali, poboljšali so mu lastnosti in spremenili dimenzije, le blagovna znamka je ostala nespremenjena. Za povrhu so nama stare sestavne dele pustili odnesti lepo sestavljene v (za enkrat še) popolnoma delujoč objektiv. Iz servisa Vesna torej odkoraka kot ponosni lastnik novega 16/300 zoom objektiva.

Zunaj je dež, je nekoč pel Brecelj. Kaj je bil v St. Denisu? Notri v Carrefourju pa sigurno ni bil, ker notri ne dežuje. Je pa zimsko mraz ob hladilnikih s takimi in drugačnimi dobrotami. Prav vesel sem, ko se lahko končno ves premražen usedem v avto, prižgem gretje in odpeljem domov. Ne vem, kje me je bolj zeblo, danes v trgovini ali pred dvema dnevoma na 2300 metrih nad morjem, ko je pošteno vleklo in je termometer kazal borih 6 stopinj nad ničlo. Kakorkoli, danes ne greva na večerjo v katero izmed nobel restavracij. Morda bova s tem prišparala tisto, kar nama je pobral serviser. Za večerjo so južnoafriški bifteki z gobami in pečenim krompirjem.

testna fotka novega objektiv: srečni serviser/prodajalec

pokopališče v St.Denisu ima tudi veliko grobnic iz vulkanskih kamnin

stari Kreol se martinčka v Hell bourgu

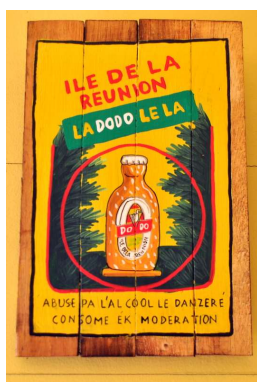
krepko pod vplivom alkohola, so ulični glasbeniki igrali, hm samo nekaj taktov glasbe; eden je imel za instrument kar stekleničko dodo piva in odpiral

nešteto piknikarjev je bilo videti v nedeljo, ki so si zaključek dneva popestrili z igranjem in petjem

všeč so mi ti železni okrasji pod napušči

Dodo vsepovsod ... dodo je izumrli ptič in tako se tudi imenuje reunionsko pivo

dolina malo naprej od Takamake

5. avgust 2015, sreda

Le Reunion

Najin super-truper rentič naju spet ni pripeljal domov. Ampak, to je bilo zvečer. Zjutraj je še vse kazalo na najlepše. Dan je zopet brez oblaka, torej greva v Cirque des Cilaos. Po dobri uri avtocestne vožnje se začne zares. Levemu ovinku sledi desni in desnemu sledi levi. Ves čas. Miradorjev je nešteto in fotič poje. Nov objektiv bo kmalu amortiziran, če bova nadaljevala v takem tempu.

Cilaos je prijetna vasica, izgleda tako, kot če bi se peljal skozi vasi v francoskih Alpah. Le okolica je drugačna. To niso Alpe, to so Andi. Spektakularno! Zavijeva v trgovinico. Takoj nama prodajo zadeve, ki jih niti ne potrebujeva. Vino, marakuja, mango, papaja, banane. Vse lokalna roba, vse raste na tem platoju. Še lokalno klobaso naročiva v gostilnici (kjer sva se v principu ustavila na veceju, to razširila v kavico, nadgradila najprej s pijačo in nato še z jedačo) in tudi ta je odlična. Kraj mi postaja všeč. Krasi ga velika cerkev, ki pa ima na žalost tako plastično kičasto notranjost, kot bi bil v hindujskem templju. Ampak, take malenkosti ne pokvarijo splošnega vtisa.

Nekaj časa še vijugava (dobesedno!) po cesti med vasicami v kraterju in vzdihujeva nad pogledi z višine, potem se počasi odpraviva proti domu. Samo ena cesta vodi iz mišolovke in skoraj sva se že prebila do La Riviere, vasi na obrobju St. Louisa, ko se ustaviva v koloni. Malo klepetava z ostalimi udeleženci čakalnice, pa so novice vse slabše in slabše. Najprej je bilo rečeno, da bo potrebno počakati dve uri, na koncu sta že dva dneva. Preverit grem na lastne noge, več kot kilometer naprej. Cesta je popolnoma zasuta, del previsne stene se je odkrušil in z višine nekaj deset metrov padel direktno na cestišče. Glede na to, da se počasi mrači, mi je takoj jasno, da nima smisla čakati. Plan B. Avto na parking, pobrati iz njega, kar je za pobrati (baterijsko svetilko, recimo) in čez drn in strm v rečno korito (žandar pač ne pusti plezanja preko skal na cesti). Štirikrat morava prebroditi deročo vodo, se umakniti helikopterju (ki točno nad najinima glavama spusti vrv, nanjo pripne dva možakarja, ju zvitla v kabino in odrči - koliko zemlje nama je s tem naselil v oči in lase, ga ne zanima), splezati nazaj na cesto in odpešačiti nekaj kilometrov do oštarije, kjer si končno lahko privoščiva pivo (danes nisem več šofer, yesss!). Vmes se slišimo in esemesamo z lanom, najinim današnjim rešiteljem. Pride naju iskat in naju varno odpelje domov. Ko sva žandarje pobarala, kako bi prišla z busom v Le Port, so strumno odgovorili, da nocoj nič več, da pa imajo organizirano zatočišče za nas in tam lahko prespiva in dali nama bodo nekaj za pod zob. Brezplačno. Skupaj z brezdomci. Hmmm...

Po večerji imava zahvalno slovesnost na Eviti in skupaj popijemo oh-in-splah lokalno vino iz Cilaosa. Vino iz tistega vinograda, ki leži med nasadom bananovcev in njivo leče. Mislim, da ta podatek pove vse in da niti ni potrebno dodati, da se v sladkem vinu okuša tudi papaja.

na poti do Cilaosa nešteto vasic na platoju

na tisoč metrih rastejo še vedno bananovci

veliko tovrstnih rož je bilo ob cesti

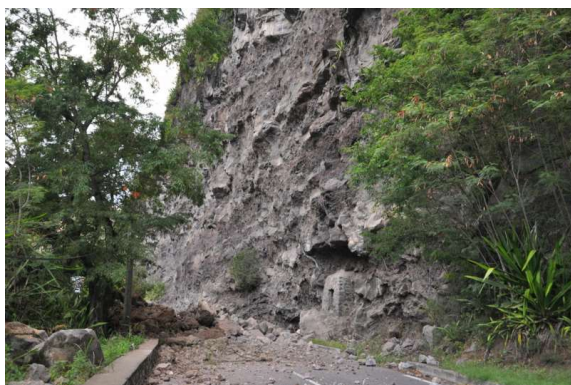
sredi odsekane stene pada slap v eno kotanjo na platoju

kar nekaj tunelov je bilo, nekateri tako ozki, da je bil samo za en avto

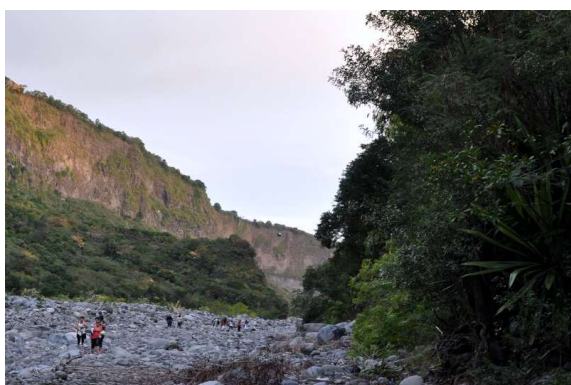
...in prične se dogajanje.... kolona dolga več kot kilometer

del previsne stene se je zrušil menda le dobre pol ure preden sva prišla

niti pomisliti ne smem, kaj bi bilo, če bi bila tisti trenutek, ko je začelo padati kamenje

promet ljudi po rečni strugi je bil v obeh smereh: stari, mladi, z dojenčki...

nad glavo so nam brenčali helikopterji

večkrat smo morali prečkati v dokaj hladni reki

medtem, ko sva čakala lana, se je bilo potrebno odžejati...z lokalnim Dodo pivom; fotke narave ipd današnjega dne bodo jutri...danes je IN plaz

6. avgust 2015, četrtek

Le Reunion

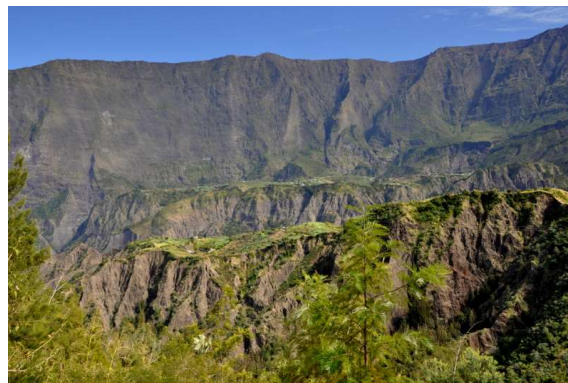
Prizemljena sva, popoldne je cesta še vedno zaprta in najin avtoček varno spravljen onkraj plazu. Dan izkoristiva za malenkostna popravila na barki, žehto in delo. Otoplilo se je in v kabini je kar toplo. No, morje uspešno kontrolira temperaturo. Zvečer pijačka in klepet z Evito in potem spat.

Jutri bi morala vrniti avto. Verjetno ga bova podaljšala do ponedeljka. Še kakšen del otoka bi si bilo lepo pogledati. Sosedje so se vrnili z ogleda Cirque de Mafate in so navdušeni. Ja, oni imajo normalen avto, bencinarja, in njim ni problem vožnja po ovinkasti cesti na dobra dva jurja nad morjem. Naš super-truper avto je pa diesel. In diesli imajo v primerjavi z bencinarji obupen navor. In to pomeni prva, druga, prva, druga, tretja, druga, prva. Spet se je izkazalo, da so diesli primerni samo za avtoceste. In mazohiste. Avtomatik bi bil koristen, bi bila pa vožnja zaradi neskončnega šaltanja precej zoprna.

Kakorkoli, upam, da se jutri nekako le prebijeva do avta.

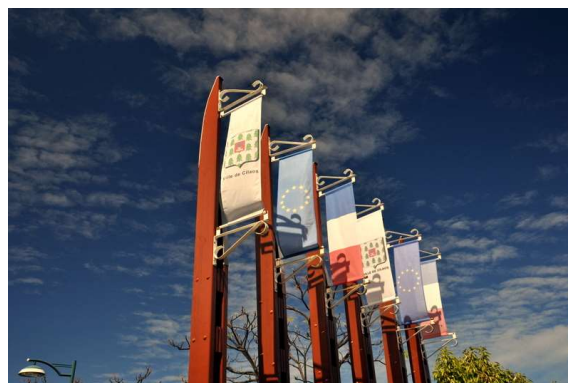
danes fotke Cilaosa z okolico; na tej fotki se lepo vidi kako vijugasta je cesta v soteski

vsak plato je poseljen ali vsaj obdelan

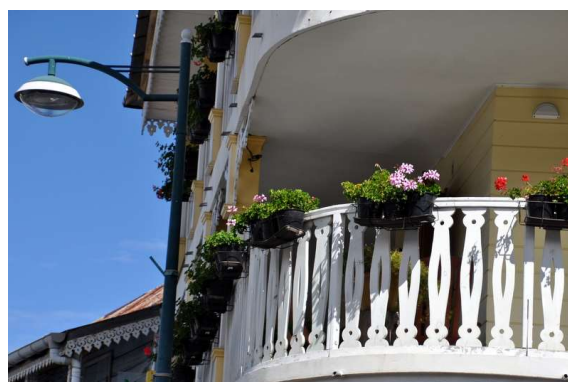
kje že, smo ?

Cilaos seveda, ampak Reunion je le francoski čezmorski departma, tako, da ne vem, če je EU zastava primerna ?

količine ruma so pa kar velike

pelargonije na balkonu ...dolgo jih že nisem videla

marakuja podolgovate oblike a popolnoma enakega okusa

komplet 6 steklenic šerija in kozarček medu s cekarjem za 35 €

na vseh artiklih so bile nalepke napisane na roko ... in to je tisto kar daje neko domačnost

oblaki so se popoldan krepko spustili na vasico Cilaos

pogled na vasico Cilaos z višine kakih 1400 m; vasica je na 1190 metrih

na vrhu hriba si in vdihneš svež gorski zrak (hm, tako misliš, a v bistvu sem zavohala izredno močan vonj po čebuli)

7. avgust 2015, petek

Le Reunion

Preveriva stanje na cesti (še, ko gugla vprašam po francosko po "l'état des routes", mi zna pomagati, hic!) in naj bi bila odprta. Vesna napiše še mail z istim vprašanjem in ga naslovi na gendarmarie. In dobi pismeni odgovor. V angleščini. Bravo žandarji! Ampak. Nekako se morava prebiti do avta 50 km stran od doma. Odpraviva se torej v office, da nama povedo, kje je avtobusna postaja in da Michelle od Location de Voitures po francosko povedo, da bova avto vračala v ponedeljek. Nimajo pojma o avtobusih, zato pa Vesna pobara drugega rentičarja in se zmeni za avto za en dan za dve tretjini naše cene. Bova pač danes imela vsak svoj avtoček, se z enim odpeljala in dvema vrnila.

Srečava lana in on bi tudi zamenjal avto za cenejšega in z njim naju odpeljal po najinega. Še bolje, a dražje. Namesto 21 evrov za avto, bo prevoz stal večerjo. Za nekajkrat toliko dinarčkov. Ampak, večerja spada v social event in za to ni škoda denarja. Torej gremo po rentiča. Pa ga nimajo za več dni, kolikor bi lan rad. No, avto vseeno zamenja za drugega. Ena žarnica mu je pregorela in po uri popravljanja mu Michelle da kar drug avto. Mojstri predvidevajo vsaj še dve uri, da dokončajo menjavo žarnice, hmmm...

Ob pol dveh končno sediva v avtu in se odpeljeva pogledat Divji Jug. Tokrat nimava ravno sreče z vremenom, ves čas po malem rosi in hribi so v oblakih. Pokrajina je sicer lepa, bi bila pa verjetno lepša v sončnem vremenu. Must see na tem koncu je lava flow iz leta 2007. Zanimivo, po vsega osmih leti že pošteno zeleni. Na tistem iz leta 2002 pa raste že skoraj gozd. Kako hitra je narava! Zadeva je sicer zanimiva, vendar niti približno ne tako, kot tista na Big Islandu na Havajih pod ognjenikom Kilauea, kjer so sredi lavinega toka ostale nekatere hiše nedotaknjene. Tukaj je samo lava in nič drugega. No, in avto na strehi sredi tega črnega skalovja. Nasploh je nesreč ogromno. V nekaj dneh, kar sva tukaj, in po prevoženih dobrih tisoč kilometrih, sva videla že tri avtomobile na strehi, vse posledice nesreč izpred morda ure (policaji, rešilci in gasilci so bili še vedno na mestu dogodka). Enkrat je to lahko slučaj, tolikokrat pa ne more biti več.

Še nekaj postankov pri slapovih, miradorjih in podobnih zadevah, ki bi bile v lepem vremenu nepozabne (pokrajina na Le Reunionu je res fascinantna!) in dan zaključiva s šopingom sirčkov in salamic ter tekočih zadev. Tako, flaširanih tekočin imava sedaj dovolj do konca leta. Ko narediva zvečer malo inventure, naštejeva okoli sto litrov opojnih substanc, od tega predstavlja velik del južnoafriško vino. Kot da sva alkoholika...

obala je več ali manj skalnata črne vulkanske barve in materiala

utrjeni ribiči navkljub rosenju posedajo in modrujejo

temperature danes ob morju niso presegle 22C, pa še rosilo je; zelo depresivno vreme

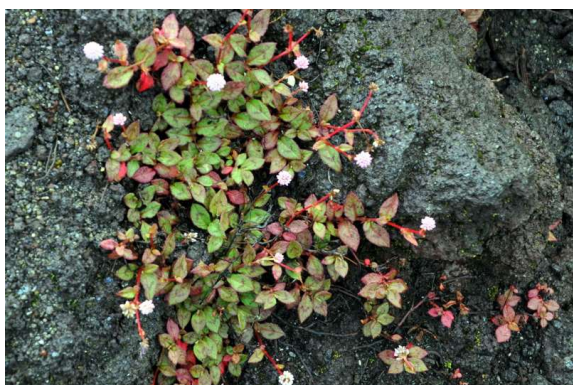
erozija naredila skalo v obliki moške glave, strogega pogleda z močno brado

po osmih letih veselo poganja zelenje na lavini

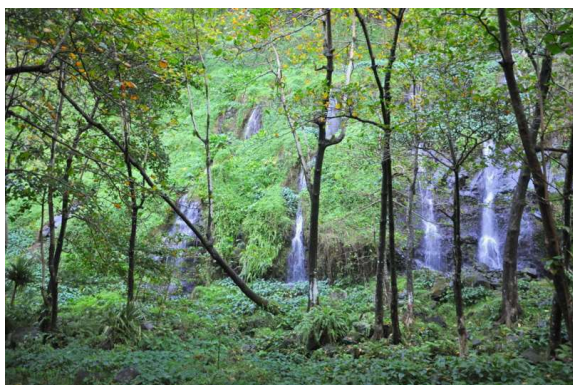
škoda, da so bili oblaki tako nizko in tumorno vreme

celo drobne rožice rastejo na lavi

nešteto malih gnezd rumenih ptičkov na vrhu drevesa

blizu St.Rose je urejen park; vidi se, da je dovolj dežja na tej strani otoka, saj so slapovi zelo vodnati

nekateri slapovi so dokaj visoko

vsi ribiški čolni so na obali, ker je preveč butajočega vala v zalivu

kaktusi kar na drevesu, hm , neobičajno

8. avgust 2015, sobota

Le Reunion

Po nekaj kilavih jutrih je danes spet kot v pravljici. Kolikor hitro znava, se odpraviva na Maido, 2200 metrov nad morjem. Ker sva hitra, prideva na vrh skoraj takrat, ko ga ostali že zapuščajo. Ob desetih dopoldan (po dobri uri vožnje, hic!). Razgled v bivši krater, posejan z vasicami, do katerih je dostop možen le peš (ali s helikopterjem), je res impozanten. Še eno čudo tega otoka! Nikjer do sedaj nisem še videl česa podobnega, in bojim se, da prav kmalu tudi ne bom več.

Je pa to tako: ker je dostop možen z avtom na sam greben kraterja in ker je lep dan, je temu primerna tudi gužva. In oprema obiskovalcev. Obuti smo v vse mogoče, od japank preko balerink do težkih pohodnih gozderjev. Oblečeni (hmmm... moral bi reči slečeni) od nekaj krpic, ki komaj pokrivajo, kar naj bi frajlca skrila pred javnostjo, preko čipkastih oblek, treking oblačil, high tech opreme pa vse do puhovke, volnene kape in žametnih hlač. Tudi nahrbtniki so pisana roba, od damskih torbic do super-truper pohodnih all-in-one zadev iz katerih kar mrgoli cevki, raznih senzorjev in anten. Le eno robo imamo vsi skupno. Fotiče. Najprej pojasnilo: smo v Franciji. In dodatno pojasnilo: tukaj ni japonskih turistov. Torej ni selfijev, ni tablic, ni slikanja s telefoni. Nič od tistega, kar je modno in kar uporabljajo lahko vodljivi ljudje, ki jim ni važno, kaj počnejo, pomembno jim je le, kako jih vidijo drugi (mazohisti po definiciji). Če že kdo tukaj fotografira, fotografira zares. Kanoni so strašni, le še Hasselblat manjka.

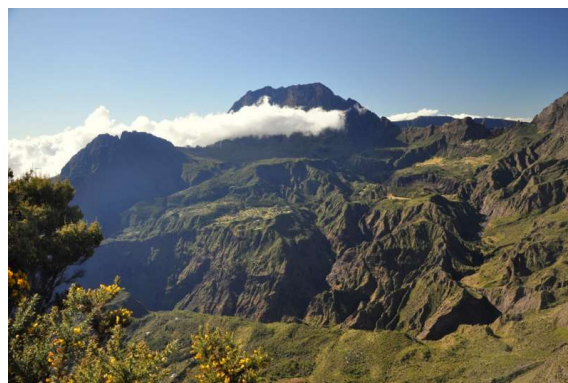
Odpravim se na dobre dve uri trajajoči sprehod (nobel beseda za to je treking). Ves čas nad dvema jurjema in ves čas z razgledom levo in desno. Pot, ki je speljana po robu kraterja je primerna tudi zame, ki sem popolnoma brez pohodniške kondicije in za povrhu hodim brez palic, kar ima pri spustu kar hitro za posledico bolečine v kolenih. Hja, če bi mišice delale, kot je treba, bi bilo vse v redu, ker pa mojo nogo skupaj držijo, bolj kot ne, le kite, trpi meniskus. Ampak. Je vredno bolečin! Tudi publika tu je precej bolj homogena oblečena. In močno razredčena.

Vendar je vsega lepega vedno enkrat konec. Termika neusmiljeno naredi svoje. Ob enih popoldan smo v oblakih in malo kasneje v dežju. Nazaj v Le Port, nazaj v sončen dan. Prvič si pošteno ogledava novo marino, se sprehodiva po bazarju na Čopovi (kjer si celo kupim cotice) in se nato odpeljeva še v St. Denis na ogled starega mestnega jedra. Skoraj vsak dan sva bila tam, pa nikoli ni bilo časa ali volje za ogled. Prav simpatično staro mesto je to. In tudi tukaj imajo svojo Čopovo ulico (z džamijo, hja). Nešteto je trgovinic in lokalčkov. Ko pa sem zagledal stavbo, na kateri piše Mc Donalds, mi je v trenutku postalo jasno, da se je ta franšiza začela na Le Reunionu in od tukaj razširila po vsem svetu. Stavba je še iz pred prejšnjega stoletja.

Ker sem že prej načel temo oblačil, naj jo dopolnim še z oblačili (in nasploh videzom) ljudi v mestnem jedru. Turista takoj spoznaš. Če je zanemaren in ne berači, je turist. Vsi ostali so zrihtani v nulo. Običajno velja, da se kot turist ne smeš prelepo obleči, da ne izstopaš. Tukaj izstopaš, če se ne oblečeš lepo. To še posebej velja za mladenke, ki poleg čednih cotic, poskrbijo tudi za celotni svoj image. Frizerajev je, kot bi jih naklel, tudi mejkapirnic je kar nekaj in vsi tovrstni lokali so bili precej polni. Rezultat je viden na cesti. Frajlce, čokoladne barve, so vse po vrsti res čedno urejene. No, morda delam mladcem krivico, vendar mojih pogledov niso tako zelo pritegnili...

pogledi v kotanjo z vrha Maida so bili prečudoviti

fotka ne more pričarati tiste prave globine in velikosti

na robu prepada...pa vseeno razširjenih rok pokaže svetu, da je srečen

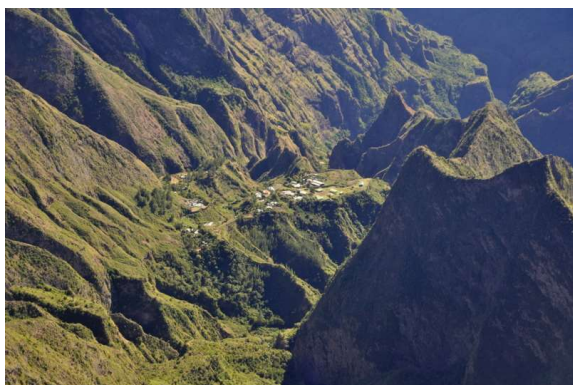
živorumeni grmički vsepovsod, sramežljive marjetice le sem pa tja vrinejo svoje glavice

tam okoli enih popoldne so se začeli oblaki...

naš Le Port v vsej svoji razsežnosti

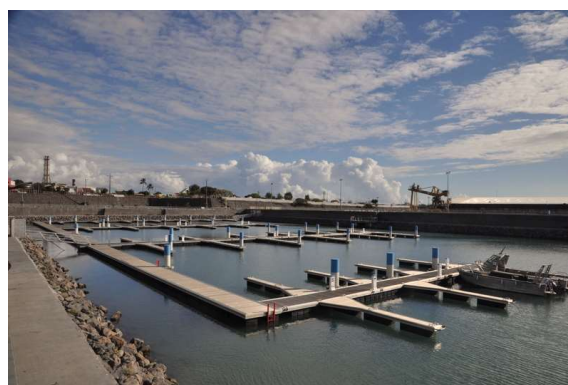
odbite oblike gore, majhna vasica si je na planoti našla svoj življenjski prostor

raznolika oblačila in obutev za hribe

današnji market v Le Portu

nova marina v Le Portu katera pa na žalost še vedno ni odprta in otvoritve tudi očitno ne bova dočakala

Mc Donalds v stari stavbi mesta St Denis (na Reunionu je ogromno St)

nekaj ulic je zaprtih za promet čez dan v St Denisu; na fotki ujela dvojno mavrico

9. avgust 2015, nedelja

Le Reunion

Lep dan kar vabi na izlet. Samo kaj, ko sva pa povsod že bila. Tako se počasi prebujava in potem prekladava do enajstih, ko se vendarle usedeva v avto in odpeljeva naokoli. Samo kam? Pa se ustaviva ob obali, pogledava plažo in še eno (nazovi tako) marino z nemogočim dostopom. Gledam športni ribiški čoln kako bo vplul. Najprej surfa po valu in nato ostro zavije za reef v ozek in plitev umetni kanal z zelo močnim tokom. Ufff...

Spotoma ob cesti kupiva nama do sedaj nepoznano sadje. No, še vedno je nepoznano, francosko ime si seveda nisva zapomnila. Je pa zadeva zelo okusna. Nasploh sva na celotni poti spoznala, da v tropskem svetu ne rastejo samo bananovci, papaje in kokosove palme. Zelo veliko novih okusov sva odkrila.

Potem se odpeljeva še enkrat na vulkan in tam na en krajši dve urni sprehod na višini malo manjši od Kredarice. Danes je topleje kot prejšnjič, predvsem pa ni vetra. Kratke hlače so čisto primerno oblačilo. Je pa dostop na samo žrelo vulkana še vedno zaprt, zmaj še vedno bruha ogenj iz svoje votline v središču zemlje. Vsaj tako je bilo razumeti napis v francoščini. Vse je v francoščini, le prepovedi so tudi v angleščini. Ej, Francozi, Francozi... Tisto, kar mi je itak jasno iz simbola, mi prevajate, zanimivosti pa ohranjate za sebe. No, resnici na ljubo, razen posadke Evite, še nisem slišal drugega jezika, kot francoščino. Vesna je menda dvakrat slišala tudi nemško. Otok v turistični ponudbi po svetu ne obstaja. Edine turiste, ki jih vabijo na obisk, iščejo v Franciji. Očitno res lep otok Francozi ljubosumno skrivajo pred svetom in ga želijo čim dlje zadržati zase. Ne gre jim zameriti.

Zvečer sva mislila povabiti Evito na večerjo, da se jim oddolživa za Transporte do avta. Pa danes ne bo šlo. Šlo bi, če bi se uskladili malo prej. V razmaku slabe ure smo bili oboji na Gite du Vulcan, midva na poti iz sprehoda, oni na poti iz muzeja. Škoda, da smo to ugotovili šele, ko sva bila že skoraj doma. Oni bodo tam prespali, jaz pa samo zaradi večerje ne bi vozil nazaj sto kilometrov v dolžino in dva in pol v višino.

plaža pri vasi Letang Sale-močni surfarski valovi , a peščena črnkasta plaža

domačini točno vedo kako pluti po surfarskem valu in varno pripluti v zaliv

kljub temu, da piše, da je nevarno zaradi močnih tokov, se nekateri le upogumijo in tudi zaplavajo

večina hiš je urejenih; veliko gnezd je videti viseti tudi na električnih žicah

na plažo kužkom ni dovoljeno iti

cesta je izredno luknjasta, tako, da življ.doba avtomobilskih amortizerjev verjetno ni dolga

oranžen droben sadež, s peškami, izredno sočen in sladek; artičoke imajo zlatarsko ceno; na splošno je lokalno sadje kar drago

zaljubljena ptička sta se ves čas kljunčkala

na vrhu okolice vulkana je tudi skromen gozdič s travo

*le kako se je lahko drevesno deblo tako zvilo v črko U ?
...pa še drevesne gobice rastejo na njem!*

danes je zvončkljalo ves čas - še krave so pripeljali iz Francije

prenočišče pri vulkanu

10. avgust 2015, ponedeljek

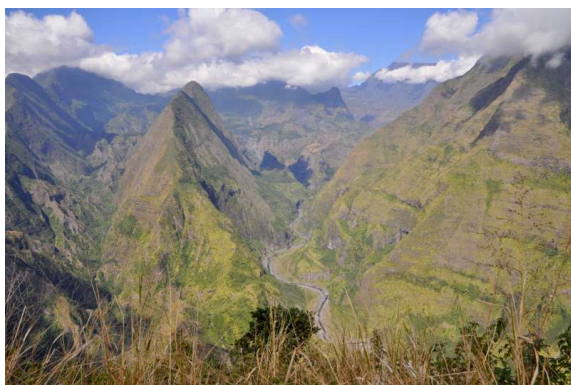
Le Reunion

Včeraj zvečer sem se ubadal z vremenom. Kakorkoli sem kombiniral, v neki fazi plovbe proti Sejšlom bi imela šest metrski vetrni val. Preveč. Val, ki se zlomi na višini prvega križa zna pošteno zaliti barko in če je iz nepravega kota, tudi obrniti na glavo. Na vsej Malini poti smo imeli več vetrnega vala le na Havajih. In tega res ne bi ponavljal. Plan B, Madagaskar. No, pa se zjutraj zapeljeva do obeh port kapitanov Pierra in Jeromeja in oba nama zagotovita, da lahko ostaneva v marini dokler želiva. Ok, plan C. Počakava do vikenda in če se vreme poboljša, spremeniva plan C v plan A.

Ampak, po planu C imava sedaj časa na pretek. Podaljšava rentiča, kupiva fenderje, ki po štirih letih tropskega sonca počasi razpadajo, se zapeljeva v šoping in še nama ostaja čas. Ni druge, greva na gorski sprehod. Zaradi žuljev tokrat v japankah. Pa se je tudi v japankah dalo priplezati na Cap Noir (1170 m) in zreti v globino pod seboj. In tudi nekaj sto metrov višje na vrh kraterja je šlo. Si bova pa vseeno morala počasi omisliti novo pohodniško obutev. Še posebej, če veter severno od nas ne misli jenjati. Za začetek si omislím pohodniške palice, da malo šparam kolena. Zanimiva kombinacija: japanke in palice...

Med vožnjo pobereva štoparja. Pozabil sem, da tukaj ljudje v glavnem bonžurajo in da bo komunikacija težka. Pa ni bila. Nemca, ona živi v Luxembourg, on na Dunaju. Sem sta priplula danes zjutraj s katamaranom, privezanim poleg nas. Zanimivo naključje. Vendar, ona dva sta turista, kapitan se je pa odločil, da ga marina ne zanima in se je preselil na bojo. Ej, to postaja zanimivo. Edine boje na otoku so pred St. Paulom, ki je popolnoma odprti roadsted in dostop z dingijem na obalo ob kakršnem koli valu iz Južnega oceana skoraj nemogoč. Obstaja sicer pomol, ki je pa... zaklenjen. Hmm... Ker me zanima, kako bo to izgledalo, se ponudim in ju zapeljem kilometer ali dva dlje, kot sva namenjena. Spijemo kavico, prijetno klepetamo in čakamo na dingi z barke. In ne dočakamo. Z Vesno sva se naveličala in sva odšla še preden se je morda začelo dingiranje po surfarskem valu.

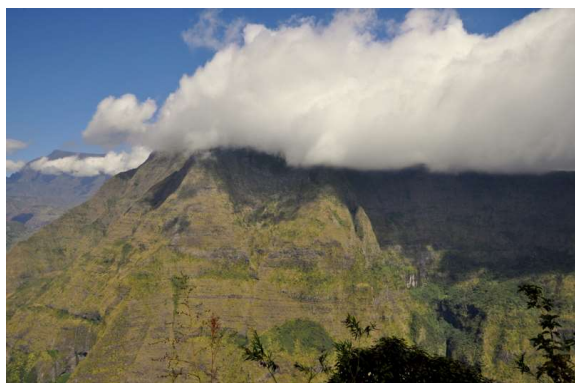
Po večerji še do Evite na kozarček in dan po planu C je sklenjen.

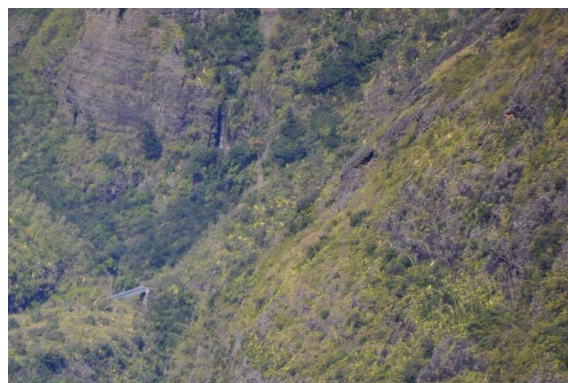
pogled iz Cap Noir na veličastne gore

otroci niso vedno navdušeni, ko jih starši/stari starši peljejo v hribe

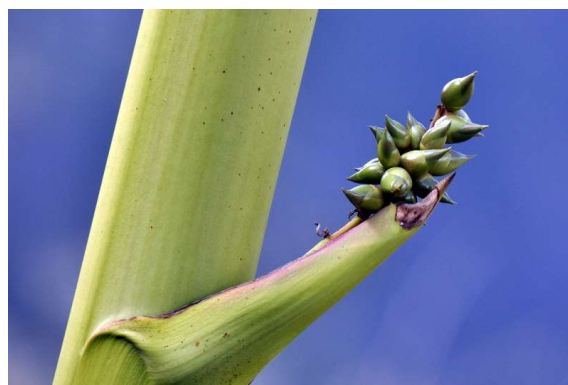
sončno....a včasih se le pripelje sem pa tja kak oblak

globoko v dolini je videti most

cvetoče rastline ti včasih zastirajo pogled

bodoči cvet

zelo veliko jih je bilo videti po grebenih

razgledna urejena točka na Cap Noir

pogled na Le Port z vrha Cap Noir

tudi v St Paulu imajo topove

levo starodobni WC, desno novodobni v razmaku dveh metrov

mlade mamice med sprehodom po Le Portu

11. avgust 2015, torek

Le Reunion

Spet podaljšava avto. In se odpeljeva v šoping. Če gledam najem avtomobila skozi perspektivo uporabe, postaja le-ta precej drag. Še posebej, ker se zapeljeva v nakup pohodnih čevljev na drugo stran otoka. Ker so tam cenejši. In so res. Čevlji. Za 18 evrov jih dobiva, čisto spodobne. Le račun je preko stotaka. Toliko ugodnih stvari imajo, ki jih je tudi nujno potrebno kupiti. Jasno, same stvari, ki jih ne potrebujeva. So pa poceni...

In potem takoj v test novo nabavljene robe. Ker sva pozna, izbereva hojo po dolini. Vesna malo krajšo ruto, jaz se odpravim v osrčje Cirque de Mafate. Ob reki. In reko je potrebno večkrat prečkati. Dvakrat mi to lepo uspe s skakanjem s kamna na kamen, tretjič pa to ne gre več. Zmočiti bi si moral svoje super-truper nove čevlje. Ni govora! Poskušam sicer s plezanjem po steni ob reki, pa se ne da. Vrniti se je potrebno. Najin prvi pohod z novo opremo se tako konča po vsega slabih dveh urah.

Se pa zato večerja ne konča tako hitro. Zahvalna večerja. Ianu sem jo obljubil, ker naju je vozil, ko sva morala avto pustiti za plazom. Eno oštarijo zamenja druga in ko nas tudi tam vržejo na cesto (in gremo peš domov po bližnjici) naletimo na zaklenjena vrata. Dober kilometer nazaj je potrebno, točno do oštarije in nato po drugi poti. Kar nisva uspela hoditi podnevi, sva nadoknadila ponoči. Nekdo bi rekel, kako zdravo živiva - po večerji greva na dolg sprehod.

reka ima črn pesek v katerem je uspelo med sušno dobo celo zrasti nekaj rastlinic

pogled na sotesko

nekateri so reko prečkali kar s poltovornjakom

kolesarji kar kolo na ramo; jaz pa sem se sezula in brodila po prijetno topli reki

v SLO ta rožica v lončkih, tukaj pa kar v rečni strugi

v centru mesta St Denis spomenik

zanimive oblike in zelo dolga stebila, iglice daljše od naših borovcev

mavrica v centru mesta St. Denis

12. avgust 2015, sredo

Le Reunion

Zjutraj bi jedel frišno bagetko in se odpravim v pekarno. Sliši se enostavno in hitro, pa ni. Najprej srečam Alfreda iz Iron Horsa in klepetava, nato se po kruh odpraviva skupaj. Do pekarne je potrebno z avtom in ceste v Le Portu so večinoma enosmerne, pa še te so zaradi tržnega dne v precejšnji meri zaprte. Karkoli sem se že naučil, ko sem se sprehajal peš, ne drži. Na koncu obupava in kupiva kruh v marketu (in se takoj nato peljeva mimo pekarne, hic!). Še zajtrk in ura je toliko, da ne vem ali bi šel v hribe ali ne. Popoldnevi so običajno oblačni.

Vseeno greva. Izberem eno bližnjih destinacij, kjer se hodi pod 1000 metri in računam da bo vreme tukaj v redu. Pa se voziva, preverjava po različnih kartah, ampak peš poti ne najdeva. Plan B. Ogled observatorija. Precej stran je, samo čas nama ne pomeni dosti (nafta je pa tudi poceni). No, na vhodu sva kruto premisljena. Ferme. Plan C. Ni druge, v hribe greva.

In ker ima vsak butast kmet debel krompir in ker midva tudi nisva perle razumnikov, imava midva malo pod dvema

jurjema ves popoldan lepo vreme. Dve turi obhodiva (vsak svojo) in po slabih treh urah se dobiva pri avtomobilu. Sploh nisem veliko hodil, kakšen višinski kilometer, pa sem pošteno utrujen. Čeprav je barka čisto spodobna zadeva za umirjeno rekreacijo, je pa za kondicijo nog poguba. Tako švoh nog nisem imel še nikoli od operacije kolena.

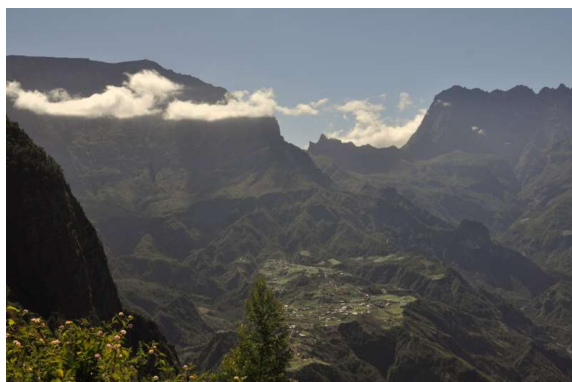
Ker sva blizu St. Pierra (po kilometrih - po času v rush hour sva na žalost zelo, zelo daleč), skočiva še v marino. Galateo najdeva, Ernsta in Anamarije ne. Pustiva vizitko, se bomo pa kdaj drugič videli.

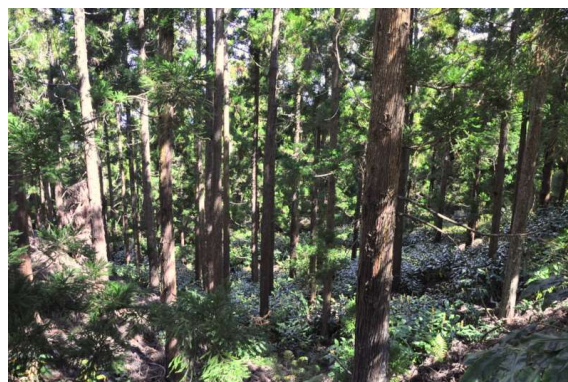
treba preizkusiti nove pohodne čevlje tudi navkreber in po spolzki poti; ves čas so me spremljale lepe rožice, a gob ni bilo :(

pogled iz Makes (kjer je tudi observatorij) na okoliške hribe

sončno vreme cel popoldan, le sem pa tja se je pripeljal kak oblak

neka vrsta borovcev/smrečja sem imela ves čas med hojo navkreber

seveda tudi v samem gozdu niso manjkali roštilji in klopice

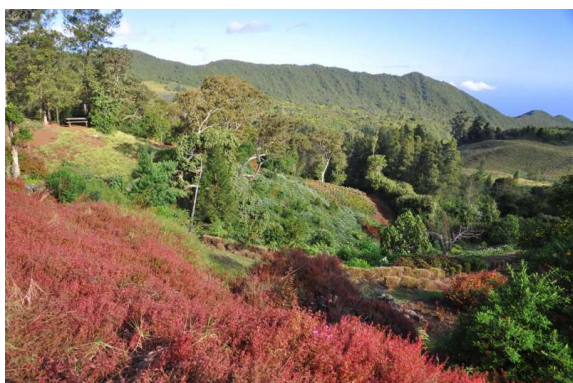
tukaj sem ujela ujedo; naj bi bil Reunion marsh harrier (*Circus maillardi*) ...je kar krepko završalo nad menoj med njegovim preletom mene

krajinarsko zelo urejeni piknik prostori, kateri si zaslužijo več fotk

novozelansko praprot vidiš vsepovsod

pokrajina je bila na tem koncu nasploh zelo živahnih barv

tega ptička sem videla na večih koncih, majhen kot vrabček, pa še prikupne barve trebuščka ima

zunaj pred St Pierrom so bili valovi izredno visoki

a k sreči so se razblinili pred vhodom v marino

13. avgust 2015, četrtek

Le Reunion

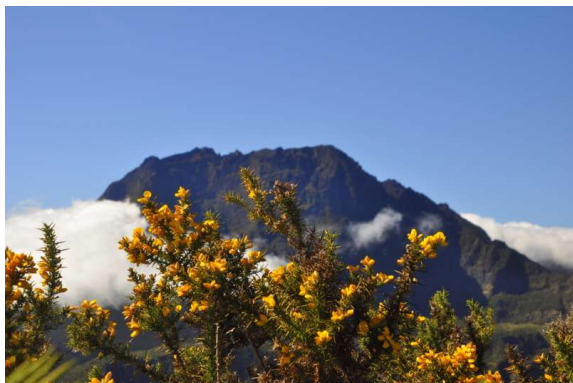
Lep dan vabi v hribe. Vesni se ne da, torej si lahko izberem bolj zahtevno turo. No, zame, ki že štiri leta spim pod morsko gladino in ki mišic na nogah prav zavedno ne treniram, je bolj zahtevna tura že skoraj vsaka. Na Maido se torej zapeljem in pogledam na table, kam bi se lahko odpravil. Tri in pol ure v eno smer? No, to bo nekaj primernege, še posebej, ker je ura že kar pozna, deset preč.

Torej se lotim zimskega vzpona na skoraj 2900 metrov visoki Grand Benare. Še dobro, da gre za hojo sredi najhujšega mraza. V teh hribih se počutim kot v Švici. Čofotam v lastnem švicu. Kako bi bilo šele, če bi se zadeve lotil poleti! Dan je prečudovit, večino časa hodim po robu kraterja nad oblaki, katerih zgornji rob je nekje pod 2500 metrih nad morjem. In iz tega oblačnega morja v daljavi ven moli samo še Piton de Neige, najvišji vrh otoka. Prečudovit občutek.

Daleč največjo skupino pohodnikov (razumljivo) predstavljajo bonžurci, poleg njih naštejem le še pet Nemcev in enega Slovenca, sebe. Kako le je potem bonžurski par našel ravno mene, da me sprašuje za pot? Kaj se na kilometer ne vidi, da

sem tukaj prvič? In da ne govorim lokalnega jezika? Preskok iz lokalnega na mednarodni jezik pri njih ni obrodil sadov. Kaj sedaj? Naj se naredim Francoza in jih ignoriram? Nak, saj nisem njihov. Še posebej, ker imam rešitev v žepu. Iz zagate me (kot že nešteto do sedaj) reši moj najboljši prijatelj, gospod Gugl. In super-truper telefon. Ko jima pokažem, kje smo in kam je potrebno odracati, se jima obraz spremeni v en sam nasmeh od ušesa do ušesa. Nista se izgubila. Jasno, saj sta hodila po cesti...

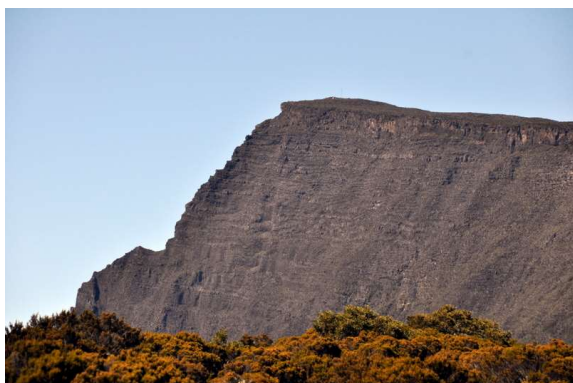
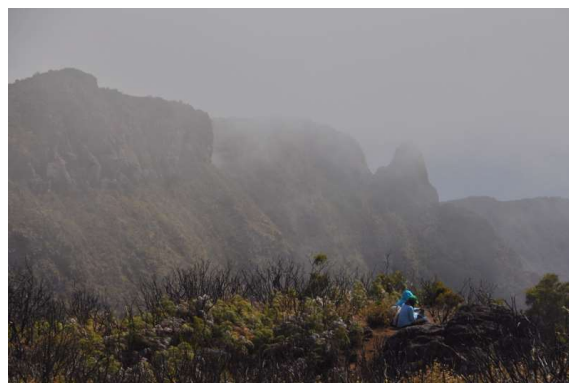
Pred spanjem še pretep z marinskim internetom, ki včasih dela in včasih ne dela in ko dela, dela hitro ali pa dela počasi. Brez kakršne koli meni razumljive logike. Nekako ga le pošlihtam, da preverim vreme in maile. Drug teden bova imela precej manj vala, kot ga je bilo napovedanega preko vikenda. Še vedno ga ne bo ravno malo in bo plovba precej rolajoča. Se bo pa vsaj dalo in ne bo nevarno. Vsaj tako sedaj kaže...

danés fotograf Tone na poti do Grand Benare

eni pa so za hece

2896 m Le Grand Benares ...

danes za večerjo en steak :)

14. avgust 2015, petek

Le Reunion

Vreme se vse bolj nagiba na možnost odhoda naslednji teden. Torej (spet) podaljšava rentiča in se odpraviva na izlet. Cirque de Silazie me že drugič očara s svojimi slapovi. In divjo naravo. In prijetnimi vasicami. Po kavici in sprehodu v Hell-Bourgu še na drugi konec kraterja in na njegov rob. Ampak. Na robu je megljeno, bolje rečeno, oblačno. Col de Buef bi bil v lepem in sončnem vremenu zelo lepa izletniška točka, od koder se odpira razgled na Cirque de Mafate, tako pa...

Po povratku delo in nato večer v navtičnem klubu. Povabljeni smo bili v ta privatni klub. Na žalost prepozno in smo vsi že jedli po svojih barkah. Roštilj smo tako izkoristili le delno. Le za vonjave. Klepetamo in večer hitro mine. Večina Francozov te srenje čisto lepo govori angleško in komunikacija sploh ni težavna. Petek se prevesi v soboto, ko se odpravimo vsak proti svojemu domu.

15. avgust 2015, sobota**Le Reunion**

Danes je veliki dan. Dan za roštiljado. Plan A. Zmeniva se z Evito, oni se zmenijo s Castelom, mi se zmenimo z Galateo, nihče se ne zmeni s Pakia Teo in slabo se zmenimo z Iron Horsom. Itak imamo pa vsi mobilce in se bomo že uskladili. In gremo vsak po svoje, popoldan se dobimo na barbekuju. Spotoma v St. Pierru pobereva Ernsta in Anamario in se zapeljemo v hribe. Sliši se enostavno, enostavno je bilo vse skupaj tudi izvesti, ni bilo pa hitro. Vukojebine. No, na koncu vse dobro, lepa narava vabi na (pre)kratek sprehod. In potem nazaj na piknik plac.

Ampak. Že ko smo zapustili Le Tampon, smo bili na kratko z gorivom. Kasneje pa ni bilo nobene črpalke več. Slabih 50 kilometrov smo prevozili tudi po gozdnih poteh narodnega parka in ko se končno vrnemo v civilizacijo in na glavni cesti tuhtam ali naj zavijem v breg ali po bregu dol (v iskanju Petrola), se iz razumljivih razlogov odločim za pot navzdol. Napaka. Na poti navzdol je bila prva črpalka po 25 kilometrih, na poti navzgor pa za prvim ovinkom, niti dvesto metrov stran od križišča. In kako naj bi mi to vedeli? Kakorkoli, gorivo po klancu navzdol je ob porabi 0,0 l/h zdržalo, na križišču (pri črpalci za ovinkom) pa smo bili spet dobro uro kasneje. In na piknik zmenek zamudili debele tri ure.

In za povrhu, to niti ni bil urejen piknik plac, ampak privaten travnik, kamor si nekako nisem upal privleči svojega roštilja in zakuriti ogenj. Plan B. Gremo na drugo mesto, kjer so urejene mize in klopi. Prispemo hitro in še bolj hitro se zaletimo v tablo za namalanim ognjem. In veliko rdečo črto preko tega. Hic! Plan C. Nema roštiljade, nocoj bo meso pečeno v ponvi. In po večerji klepet na Železnem konju. Pijemo francosko vino. In jaz jem rupurut...

16. avgust 2015, nedelja**Le Reunion**

Vremenski modeli kažejo, da bo naslednji teden možno pluti na Sejše. Danes se zato lotiva žehte in čiščenja barke. Vesna spotoma skoči tudi v šoping sirčkov in salamic (zadnji čas, da izplujeva iz šopinglandije!). Lotim se še priprave navtičnih kart, dokler še imava dober net in kmalu je večer. Najprej klepet na Castelu, nekaj informacij o Sejšelih, Mayotee in Madagaskarju bo dobrodošli. Mlada družina je vse to temeljito obplula, povsod so se ustavili za kakšno leto. Hja, nekaterim se res nikamor ne mudi. Tudi Iron Horse je pred 22 leti izplul za eno leto, pa je še vedno na poti. S takim tempom bo potreboval še najmanj deset let. No, Alfred je v svojem življenju naštel že sedemdeset pomladi, Rose Mary le malo manj in odločila sta se, da bosta po hitrem postopku odbrzela domov. Samo nekaj let...

Dan skleneva na Eviti, Raul ima rojstni dan, danes je postal najstnik. In letalec. Poletel je s padalom. Evita odhaja pojutrišnjem na Madagaskar, morda se tam srečamo. Ali pa v Južni Afriki. Ali pa kje drugje, kdo ve? Prijetna družba so.

17. avgust 2015, ponedeljek**Le Reunion**

Poravnam račun za marino. Že tako ne pretirano draga marina je v renici še cenejša. Jerome mi je dal 20% popusta kar tako, na lepe oči. 15 evrov na dan za privez, sanitarije, pralnico, vodo, električno in neomejen WiFi se mi za marino v Franciji res ne zdi veliko (ceneje je, kot samo WiFi za dva računalnika v marini Izola). Vesna medtem z lanom nakupi še nekaj malenkosti za popotnico (sveže bagetke, pa-pa) ter ob enajstih vrne rentiča in jaz se odkliram. Prevzem avtomobila je bil temeljit. Oprali so ga in preverili, če ni morda kje popraskan. Spet nekaj novega. No, malo je bil res zaprašen po sedemnajstih dneh in prevoženih 2700 km, a vendar. Precej manj komplikacij je bilo z douane. Zanimivo, obesiš rumeno zastavico in pridejo, te skilirajo, snameš rumeno zastavico in izpluješ. Spet nov običaj. Le kot uslugo požigosajo potna lista za souvenir - sicer tega ne delajo za prebivalce Unije.

Še boat inspection ter poslovljni čvek z Iron Horse in Evito na Mali in ob enih popoldan se v popolni bonaci odveževa in izplujeva - v 6 Bf, le miljo ven iz marine. Otok je zaradi svoje višine perfektna vetrna senca in meja med bonaco in 25 vozli je digitalna, na nekaj metrih! No, po uri plovbe je vetra le še za 5 Bf, prebije se iz pasu zgoščenega zraka okoli otoka. S skrajšanimi jadri Mala samostojno pluje v noč, ki je precej valovita. Val se sicer počasi umirja, ga je pa iz prejšnjih dni ostalo še za okoli štiri metre. Preveč za prijetno plovbo.

Indijski ocean 2015**Indijski ocean****18. avgust 2015, torek****Le Reunion - Sejšeli (1. dan)**

Dopoldne postreže z nevihtami. Dolgo jih že ni bilo, zakaj ravno sedaj, ko sva izplula? Pa krajšam in daljšam kar po urniku. Vmes poskušam zaspati in mi to uspe ravno pred nevihto (logično), da moram potem iz tople postelje v moker kokpit vrteti vinče. Popoldan je bolje, vetra je za 3 Bf, Mala (končno) s polnimi jadri pluje s svojo potovalno hitrostjo. Pa ne

za dolgo. Veter popolnoma ugasne, pospravim jadra in veter se po desetih minutah spet vrne. Ne grem se več! Upam, da se bodo stvari počasi ustalile in da bom končno lahko na barki potnik in ne mornar.

Popoldan je morje toliko mirno, da bi lahko lovil ribe. Pa si ne upam. Če samo pomislim, kaj bo rekla Vesna, ko bom ujel tuno. Ker premalo lovim in sem zato nevešč ribič, ne znam ujeti pet kilogramskega wahooja, kar bi bilo za Vesno še sprejemljivo. Ujamem pač, kar ujamem. Zato pa počasi začenjavo misliti na kuhanje hrane. Do sedaj so bile razmere naklonjene le v naprej v marini pripravljeni hrani. Jutri, računam, bo že dišalo iz kuhinje.

19. avgust 2015, sreda

Le Reunion - Sejšeli (2. dan)

Po večerni blagi nevihti v okolici je bila noč mirna, jutro idilično in dan lep. 3 Bf bočnega vetra poganja Malo po morju brez valov s potovalno hitrostjo točno proti cilju. Proti večeru hitrost pade na 2 vozla in za nekaj ur zadevo v svoje roke vzame Yanmarko. Noč je spet brez hrupa. Popoldan je pokajena tudi pipa miru z naravovarstvenico in ribolov je spet dovoljen. Kako dolgo le? Verjetno le do prve ujete ribe...

Plujeva mimo Tromelina, francoskega otoka z letališko stezo in meteorološko postajo brez posadke. Poslavlja se od Mascarenskega otočja, ki je na naju naredilo zelo pozitiven vtis. Če bi jih rangiral, bi prvo mesto nedvoumno zasedel Le Reunion, ki bi mu tesno sledil Rodrigues in kmalu nato še Mauritius.

Le Reunion, z res čudovito naravo, je prava mala oaza Evrope sredi Indijskega oceana. Tako domač je po vseh teh letih eksotike in dovolj drugačen (predvsem po zaslugi Kreolov), da je vreden obiska tudi če ni to spotoma, kot pri naju. In če znaš še francosko, si tukaj car. Niti ene same pripombe nimam. Bal sem se visokih cen, saj sem pričakoval pariške, naletel pa na ljubljanske (ali nižje). Priporočam vsem, ki ne marajo dežel, naseljenih z ljudmi druge barve kože in veroizpovedi. To je Francija. In pika.

Rodrigues, po drugi strani, je precej odročen otok, relativno redko naseljen, s srčnimi ljudmi, ki so vedno voljni poklepetati in pomagati. Kar tako so naju povabili domov, pogostili in vozili naokoli. Hrana po gostilnicah je bila daleč najboljša in najcenejša od vseh treh otokov (tudi po zaslugi hobotnic, jasno). Spominjal me je na Australe v Francoski Polineziji, ki so do sedaj še vedno ena boljših destinacij na najini poti.

Mavricij, ki me je s svojo neurejenostjo in svinjarijo na začetku kar malo odbil, se je na koncu tudi izkazal, kot zanimiva destinacija in če ne bi videl ostalih dveh, bi rekel celo, da kot zelo dobra destinacija. Mogoče je bila edina težava Mavricija v tem, da leži v družbi dveh še lepših otokov. Vse tri otoke pa bova nedvomno ohranila v spominu po odlični izbiri hrane v trgovinah in na tržnicah. Večino sadja in zelenjave je bilo domače proizvodnje in torej sveže, evropska delikatesa pa po letih neokusne ameriško-avstralsko-novozelandske prava osvežitev, da ne rečem odrešitev.

20. avgust 2015, četrtek

Le Reunion - Sejšeli (3. dan)

Po včerajšnjem pozno popoldanskem brezvetrju se zvečer veter počasi vrača. Prijetna noč je bila in prijeten dan ji sledi. Vetra je vse več, preko dneva naraste na krepke 4 Bf polkrme. Naredi se nekaj vala, ki pa v povprečju ni moteč, le tu in tam kakšen večji val Malo neprijetno nagne, odbrzi dalje in spet je vse po starem. Od Le Reuniona nisva srečala ladje, očitno plujeva izven ustaljenih plovnihi poti. Lovim ribe, a nič ne ujamem. Za kazen imam za kosilo hobotnico. Kazen pa taka!

Vesna dela v presledkih cel dan, jaz se ji pridružim za dobro uro. Tukaj, kjer imava časa na pretek, primanjkuje elektrike in ni poceni interneta.

21. avgust 2015, petek

Le Reunion - Sejšeli (4. dan)

Jasna noč, nevihta v okolici ob štirih zjutraj, jasen dan, veter polkrmi med 4 in 5 Bf. To bi bilo suhoparno vse. Kaj drugega tudi ni za povedat. Vala je nekaj, ni pa prehudo in da se lepo delati, gledati filme ali brati. Šle proti večeru, ko se tok obrne proti vetru, naju nekajkrat malo bolj nagne. In to je več ali manj celotna najina zanimacija te dni sredi morja. Prav pestro ni - in prav je tako.

Danes so naši instrumenti prvič po Le Reunionu zaznali plovilo v okolici. Dve plovili hkrati. Tanker je plul deset milj vzhodno, coastguardovsko letalo je letelo dobrih 60 milj stran. Po nekaj dneh samote je kaj takega že pravi mali dogodek.

Tudi otoplilo se je. Nič več flisov, trenirk in foul weara. V kabini je preko dneva že kar toplo. Pretoplo.

22. avgust 2015, sobota

Le Reunion - Sejšeli (5. dan)

Dan je dnevu podoben. Sama sva sredi morja, pasati delajo, kot se za pasate spodobi in počasi se približujeva cilju. Zvečer imava do Victorie še 240 milj. Vetra je danes nekoliko več, kot prejšnje dni, med 5 in 6 Bf se giblje. Tudi morja je malček več, vendar nič posebnega. Vesna se sicer pritožuje, da zaradi vala ne more delat, mislim pa, da je bolj problem samota sredi ničesar. Tudi ležanja pred televizorjem in gledanja filmov se človek počasi naveliča. Prej, kot bi si mislil.

23. avgust 2015, nedelja

Le Reunion - Sejšeli (6. dan)

Veter malo jenja, val tudi. Sva se pa zato zapeljala skozi nevihto. Če ne bi ležal v podpalubju brez vključenega nevihtnega alarma (saj smo vendar sredi dneva!) in letel krajšat jadra med nalivom pri 7 Bf, bi bil nad tem dogodkom celo navdušen. Vsaj malo je s palube spralo sol, ki se je nabirala zadnji teden. Upam, da bo ponoči mir in da bom lahko vsaj malo spal. Veliko tako ali tako ne bo možno. Ponoči bova zaplula na slabo kartiran Seychelles bank, ko se dno tako rekoč v trenutku dvigne iz štirih kilometrov na nekaj deset metrov globine. Pa še vse polno je koralnih plitvin. Neugodno za ponoči. Na moji navtični karti piše "Area to be avoided"...

Samota in osamljenost ima na ljudi različen vpliv. Tudi na naju. Na nobenega pa ne vpliva pozitivno. Sicer so pa to staro resnico poznali ječarji odkar so v človeški družbi izumili kaznovanje. Vesna je postala razdražena in če le more malo zabavska, jaz pa popolnoma melanholičen. Vsak film, še tako nedolžen, mi spravi solzo v kotiček očesa. Oba pa komaj čakava, da priplujeva na cilj. Težko razumem ljudi, ki uživajo v samotnem jadraniu, jih pa spoštujem. Ni lahko to početi.

Indijski ocean 2015

Sejšeli

24. avgust 2015, ponedeljek

Victoria, Mahe

Po točno enem tednu plovbe je Mala ob enih popoldan v kislem, deževnem in hladnem zimskem popoldnevu priplula na rajske Sejše.

Pa začnimo ponoči. Ponoči je bila nevihta. In ker noč tukaj traja od pol sedmih zvečer do pol sedmih zjutraj je bila nevihta (skoraj) od pol sedmih zvečer do (skoraj) pol sedmih zjutraj. Tako dolge nevihte in tako naporene noči že dolgo ni bilo, če sploh kdaj (Havaji, ko sem Maui prosil usmiljenja, nastopajo izven konkurence).

Z dnevom je vse lepše. Na začetku. Potem pa (po propisima) pokličem port kontrolo, da se najavim. Tako je potrebno narediti (informacija z Noonsite). Ampak. Ne javijo se na VHF 16 (informacija z Noonsite). Najprej mislim, da še nismo v dosegu, potem sva že čisto blizu, pa še vedno tišina. In Vesna kliče po telefonu na njihove številke (informacija z Noonsite), da jih dobimo vsaj tako. Pa številke niso prave. Končno se spravim in poskušam druge kanale VHF in - eureka! Vse funkcionira. Povedo mi koordinate, kje naj vržem sidro in počakam na uradnike. Naredim tako in uradniki tudi. V pol ure sva klirana. Pet jih je prišlo na barko, vsi urejeni, vsi v uniformah, vsi črni. Nekaj (no, precej) papirjev je potrebno popisati in čas klir-ina je točno čas, ki ga jaz potrebujem za pisanje. Vmes pa smeh in dovtipi. Prijetno.

Manj prijetno je nadaljevanje. Odločiva se, da se presidrava v zaliv pri jahtnem klubu. Odločiva se že, ampak, odločitev hitro spremeniva. Sidrni vinč je kaput. Kar tako. Kot v Galle. Ej, moj Mohideen, moj Mohideen... Plan B. Grev v pregrešno drago marino. Več kot pol Izolske cene! Brez sidrnega vinča se pač ne bom sidral. Vlečem in vlečem in kmalu sem izčrpan. Dvajset metrov (od šestdesetih) je zunaj, meni pa počasi zmanjkuje moči, ko dvigujem deset milimetrsko verigo iz sedemnajstih metrov globine. Pavza. In med pavzo pokličejo iz marine, kdaj prideva. Takoj, če vi pridete in vlečete verigo. Pridemo. In pridejo. In vlečejo. In naju pospremijo (da si ja ne bi premislila, se mi zdi). Marina je nova, šest mesecev je stara, skoraj prazna. Odlično! Ok, prav dobro. Odlično bi bilo, če bi bila cena pariška (kot je bila na Le Reunionu), ne pa slovenska.

Kar takoj se zmenim z majstorom za vinč. Še majstora za jadro potrebujem. Genova je šla po šivu. Prvi znak obrabe po 44 tisoč miljah pod tropskim soncem. Ampak, še vedno lahko rečem le, odlično Supreme sails, odlično! Vesna se poda v

lov za bankomati in internetom. Uspešno. Najde Spar. In se vrne z vrečko delikatese...

Internet dela kot šus, preko 3G imamo 250 ms pinga do Ljubljane, bolje celo kot 3G na Le Reunionu. Pa na Noonsite piše, da tukaj sploh ne vedo, kaj je to internet. Spet jim bo potrebno pisati, da stvari popravijo, tako kot sem to naredil že za Maldive in Reunion. Kot kaže bom postal stalni dopisnik za Noonsite in Goodanchorage. Kot da nimam drugega dela...

In potem spijem hladno pivo in svet je v trenutku lepši...

prihod na otok Mahe - siv deževen, zato tudi fotke ČB

malce sva se razvadila na Reunionu glede vremena

te fotke so z naslednjega dne: bilo celo nekaj sonca! na fotki prevažajo pontone po zalivu - marine se očitno širijo

most Eden povezuje otok z otokom :) ...

dobra reklama

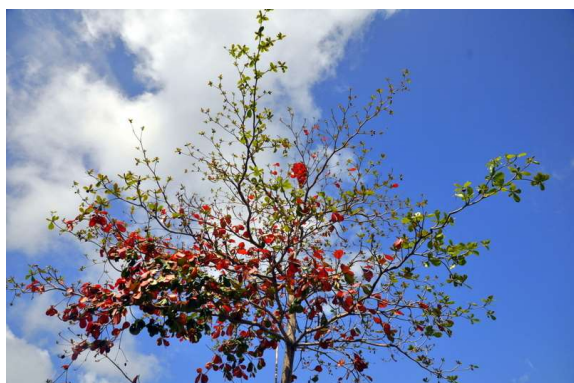
in dečva, ki naju je stregla je imela nasmejan obraz :)

mesto Victoria

dekle s čepico se je danes učila usmerjati promet - z nasmehom in pod budnim očesom mentorke

še vedno je zima

fensi pizzeria

ura na križišču mesta je bila celo točna

ampak te žice na fasadi ... to mi je pa res grdo, bi rekla angleški stil :)

25. avgust 2015, torek

Victoria, Mahe

Roddy je sinoči začel z delom in nocoj končal. Sidrni vinč spet dela. Koliko časa le? Uporabil je rezervni del, ki ga je Mohideen naredil in ga ni uporabil. Tako sem imel spare part s seboj in je bilo vse hitro rešeno. Sicer bi pa spet DHL pel. Tukaj tega ne delajo z ročnimi stružnicami, tako kot na Sri Lanki. Tukajšnji mojstri so bolj nobel. Me je pa zabava stala dvakrat več, kot na Sri Lanki, sto evrčkov. Če primerjam z novim windlassom za jurčka in pol, še vedno ugodno.

Razen večera, ki je pri obeh namenjen delu, je dan pretekel v spoznavanju s Sejšeli. Vesna si je kritično ogledala moški del populacije, jaz pa ženski. Skoraj sto odstotno črnska populacija. Že to je prva in najbolj bistvena razlika med Sejšeli in Mascareni. Kaj okoli mladcev poreče Vesna, ne vem. Jaz pa na prvo žogo menim, da tukajšnje mladenke niso tako luštne, kot kreolke na Mascarenih. Precej bolj so ritaste. No, bomo videli, kaj bo k oceni dodal čas. Poleg črnega prebivalstva, je zanimiva še okolica. Otok je geološko gledano odštekano, tu ni kaj. Arhitektura zgradb je tudi zelo v redu in paše v okolje. Razen morda hotela na vrhu hriba, ki spominja na grad v oblakih. Dobesedno, večino časa se nahaja v oblakih. Greš na dopust na rajske sončne Sejše in potem za debele denarce stanuješ sredi oblačne megle, hmmm... Ni

pa zadeva tako francoska, kot na Le Reunionu. Bolj je podobna Mavriciju. Tudi, kar se komunikacije tiče. Tukaj vsi po vrsti govorijo angleško. Angleščina je eden izmed treh uradnih jezikov v državi z manj kot 80 tisoč prebivalci.

Za ogled si torej vzameva čas. Najprej po Eden Islandu, privatnem otoku z marinami, malli in hoteli. Prijetno okolje, urejeno in umirjeno. Potem se začnejo težavice. Rentiča ni, vse je razprodano. Polovico trgovin je zaprtih, hmmm... Iščem sailmakerja, pa so zaprte tri čendlerije in vsi veliki čarter operaterji, Moorings, Sun Sail in Dream Yacht Charter, kjer bi morda lahko dali kontaktne podatke. Nihče se ne javi niti na telefonsko številko, ki sem jo dobil od uradnikov. Zanimivo. Kasneje v čendleriji v portu le dobim naslov, preverim ga v jahtnem klubu in je ok. Bomo videli.

Že jutraj greva preveriti najpomembnejše. Gostilniške cene. Kapučino. Uf, peče! Slabe štiri evre. Ok, na eni bolj nobel lokacij na Eden Islandu, a vendar. Vtis se ponavlja pri pivu. Je sicer cenejše od kavice, a vseeno, flaška ima natančno 280 ml. Štiri flaške so pa precej več, kot ena kavica (ni šanse, da popijem štiri kave, štiri majčkена pivca v vroči deželi pa z lahkoto). Kar nekaj časa tako tavava in preverjava, dokler ne pristaneva pod casinojem Pri Piratih. Ne vem sicer, koga ropajo ti pirati (najbrž igralce), pijačo in hrano imajo pa daleč najbolj ugodno. Smo že na dobrem evru in pol za malo (ne malo, mikro, no hmmm... nano) pivo in desetih evrih za zelo konkretno porcijo hobotnične solate (my favorite). Vesna naroči hobotnico s kumštnim imenom in jo dobi ocvrto s tatarsko omako. Jasno, njen prvi komentar je - adijo Francija, pozdravljena Anglija!

Spotoma se zmeniva še za privez na bojo, ko se posloviva od marine, pa filanje plina (tukaj se to da - celo naše zarjavele jeklenke bodo spucali, da le kupimo plin pri njih), plačava sanitarni pregled barke in izpolniva formularje pri port kapitanu. Pol ure po koncu malice je na vratih, poleg napisa "cashier", še vedno tudi napis "closed". Ko jih tako iščeva po pisarnah, pride mimo big boss, sam luški kapitan osebno, postroji posadko in na splošno naredi red. Red, da nama lahko izračunajo kaj vse bova morala plačati za bivanje v obljubljeni deželi. No, saj ni veliko, štiri evre in pol na dan, dobro tretjino tistega torej, kar računajo Chagoški Angleži za nenaseljen atol s slabim sidriščem.

Še na DHL skočiva, pa v turistični urad, do rentičarjev, v čendlerijo, na market, v suvenirdžinjo in še kam. Končava na avtobusni postaji in se z avtobusom (5 rupij, kar je 30 evro centov) odpeljeva domov. Kjer se končno lahko spočijeja? Ne, kjer končno lahko vstopiva v lastno pisarno. In začneva z delom.

sejšelsko pivo: steklenica 280ml, cena v trgovini 28 rupij

županova hiša

večina prebivalstva je črnih, no, tudi kakšen bel se vmes najde

no, tudi koši za smeti so ostali v starem angleškem stilu in teh je k sreči kar veliko

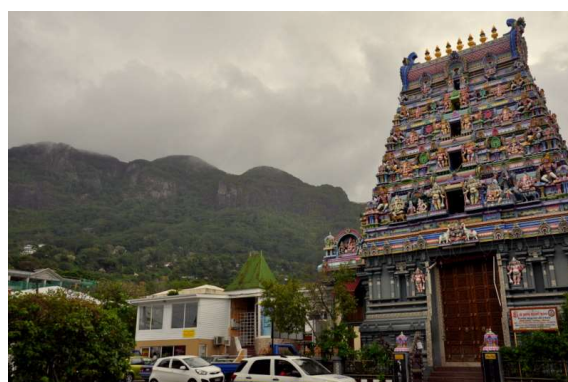
fantiči se igrajo z žogo kar na cesti

kar nekaj stavb je živopisanih barv

tržnico sva malce zamudila, bolj malo je bilo videti še po četrti uri

tudi hindujska vera ni zapostavljena tukaj

stavbe so ravno tako bolj v angleškem stilu

oblačila? rekla bi: angleška moda

avtobusna postaja-cena 5 rupij na osebo; sedi/stoji se v vrsti kot pravi angleški red

Mala je spet najmanjša v marini

26. avgust 2015, sreda

Victoria, Mahe

Zjutraj se slišim s sailmakerjem in tudi vidim. Za pol ure dela želi stotaka. Ampak, vsake želje pač ne morem izpolniti. Že včeraj je Vesna dobila naslov enega v redu lokalca, ki ima barko v marini. Captain Fredrick. On naj bi poznal prave ljudi. Obiščem ga in kmalu je pri Mali drug sailmaker. Smešen tip, tako poln samega sebe, da se bo razpočil. Vse ve, vse pozna, on je najboljši na svetu. Pa čak i šire. Tudi mojega jadrarja iz Izole pozna (najbrž osebno), čeprav ne ve, kje je Slovenija, ker on dela za Nizozemce in Nizozemska je najpomembnejši otok v Evropi. Saj ne vem, kaj bi. V dveh urah tisti šiv sam zašijem. Ok, pol stotaka in smeš delati, mu ponudim. Preveč! Takoj je sprejel. Zato pa Fredricku za protiuslugo prodam vse moje elektronske navigacijske karte na peceju - kar po nabavni ceni.

Danes sva se odločila delat. Električno imava, mir tudi, net dela. Vesna končuje dedeveje, jaz sem se spravil narediti davčne blagajne. Pa naši vrli državni računalničarji še vedno niso pripravili podrobnih specifikacij. In tako spet ne morem delati nič na zalogo. Tukaj bi mi to ustrezalo, ker imam net in župco za mašino. Ko bom enkrat sredi morja, bo vse skupaj precej težje. In dražje.

Medtem, ko se (sedaj, ko imam časa na pretek, ker nimam dela z davčnimi blagajnami) ubadam, kako speljati elektriko k luči v sprednji kabini, mi Vesna pove, da je dingi razpadel. Ah, ja. Nekoga bo treba poiskati za dober nasvet, kako popraviti ali pa kar za popravilo. Pobara Fredricka in fant pride naokoli. Z računalnikom. Ali bi mu lahko samo malo pokazal, kako se programe instalira. Ja, saj vem, kako je s tem. Nekaj ur mu kažem, potem nadaljujem sam in mu vse poinstaliram. Jutri pričakujem pa vprašanja okoli uporabe, kaj je to, kaj ono, kako se pogleda sem in kako tja, kako se naredi karte in kaj...

27. avgust 2015, četrtek

Victoria, Mahe

Vesna počasi končuje z dedevejanjem, še današnji dan, potem bo vse skupaj bolj na izi. Pustim jo, naj dela v miru. In grem v šoping. Kupiti moram nekaj 9V baterij. Za luč v prednji kabini. Ni šans, da speljem elektriko na novo. Včeraj sem se dobri dve uri kumšval, danes še nekaj časa in potem obupal. Zdajšnja lajtunga je bila narejena preden je bilo vse skupaj sestavljeno in to je bila ena zgodba, sedaj ne gre več. Leditica na stropu sprednje kabine bo pač postala neodvisna od stanja napetosti v akumulatorjih in se bo napajala iz lastne baterije.

Spotoma kupim še filter za vodo. Potrebujem 5 in 20 mikronske in ene sem kupil na Maldivih, nisem se pa mogel spomniti, katere. Tukaj imajo tudi samo ene. Ma, saj ta roba je poceni, kar vzamem jih, natančno 50% šans imam, da so tisti, ki jih potrebujem. Tisti, ki je pri roleti zaporedoma stavil na rdečo in izgubil ves denar, me bo razumel. Tudi on je imel skoraj 50% šans za zmago. Bom pa lahko počasi odprl potujočo trgovino s 5 mikronskimi vodnimi filtri.

Takole, še lepilo za čoln potrebujem in potem grem domov. Vstopim v trgovino, pobaram za zadevo in se takoj ponudi eden od kupcev, da naj nikar ne kupujem, ker mi bo on dal, kar potrebujem. Stopi iz trgovine in se čez minuto vrne s plastenko. Fri-of-čard. Kaj takega pa še nisem doživel. Da mi je kdo kaj dal, to že, da bi bil ta srečen dogodek v trgovini in da to ni trgovec, tega pa še ne. Genialno! In s tako majhno gesto so Sejšeli v mojih očeh v trenutku lepši. Čeprav so še vedno rajsko deževni in vetrovni. Čolnička danes še ne bom popravljala, potrebujem suho vreme vsaj nekaj ur skupaj. Je pa zato smešni sailmaker pripeljal jadro in načeloma bi lahko izplula. Vendar. Vetra je iz dneva v dan več, 5 Bf se spreminja v 6 Bf in čez nekaj dni naj bi se v 7 Bf, napovedani vetrni val sredi naslednjega tedna bo tudi blizu 5 m. Nak, kar tukaj ostaneva in greva z rentičem malo naokoli. Se nama kam mudi?

bo treba lepiti dinghi ...

dež dež dež.... mokasta mivka je postala testo :(

28. avgust 2015, petek

Victoria, Mahe

Vsak dan na Sejšelih je poln presenečenj. Najprej mi je zadnji dan plovbe šla genova, potem prvi dan sidrni vinč, sledila je lučka v prednji kabini in nato še dingi. Da je lahko zabava popolna, so danes odleteli še davitsi. V marini. A-ja-ja-jaaaaah! No, vsaj dolgčas mi ni. Ponoči je ulivalo, močno ulivalo! In ker sem včeraj napol razmontiral dingi, da bi ga popravil (pa me je prehitel dež), je visel s kljunom malo navzdol, odtok je pa zadaj. Ta je bil sicer (po propisima) odprt, a ni bil najnižja točka dna. Težo vode je zdržala plastika in zdržali so jo štriki, ne pa tudi jeklo. Jekleni var na plošči, kamor so davitsi obešeni, je popustil, cev se je razparala in nosilna konzola je s čolnom vred zgrmela v morje. Sedaj razumem, zakaj angleži pravijo močnemu naliwu "heavy rain". Če bi si dobesedno prevedel besedno zvezo, bi mi bilo lahko jasno, kaj se bo zgodilo.

Ampak, prave težave so se začele, ko sem hotel nosilce sneti, da jih nesem v popravilo. Vsak je privijačen s šestimi vijaki M10 in še prilepljen s siko. Da ja ne bi odpadel! Vijake niti ni bilo prav kumštno odviti, je bilo pa zato zadevo popolnoma nemogoče odlepiti brez poškodb na trupu. Vsaj z mojim znanjem, znanjem prijateljev in znanjem izdelovalca barke to ni šlo. Upam, da bom našel švajs mojstra, ki bo znal variti kar na trupu. Manjana.

Časa imava na pretek, delati na zalogo ne moreva, naokoli ne greva, ker dežuje in tako se prekladava, brskava po netu, skajpava in - predvsem vedriva. Dež, dež in še enkrat dež. To so rajski Sejšeli!

polomljeni nosilec

dež dež dež

29. avgust 2015, sobota

Victoria, Mahe

Rajski Sejšeli... Zjutraj je dež, veliko dežja, potem je pol ure pavze in spet dež. Pokličeva švajsmojstra, a mu nekako ne paše, da pride in pošvasa. Pa se odpraviva do delavnic, bova že koga našla. No, najprej morava počakat, da dež jenja. Potem je deset minut suho (v zraku, pod nogami je povodenj) in prebijeva se do avtobusne postaje. Malo ponergava nad vremenom in hitro imava sogovornike. Italijansko družino, jadralce, doma iz Lazareta s pogledom na Izolo. Hej, mejaši! No, pogovor ne poteka v italijanščini, še manj v slovenščini, ampak v kleni angleščini. Njihova angleščina je precej boljša od naše latovščine - pa so Italijani.

Kakorkoli, v dežju skočiva izpod strehe avtobusne postaje na bus, pod strehami se priplaziva do workshopa in - tam pustiva vizitko. Ciuso. Manjana. No, jutri je nedelja, torej manjana po propisima. In v dežju skočiva na bus, se zapeljeva v Victorio, prestopiva (pod streho) na drugi bus za Beau Vallon in tam izstopiva - v brezdeževno pavzo. Ki traja pol ure. Toliko, da se malo sprehodiva, si ogledava plažo in nato pred napadom iz oblakov zbeživa v prvo oštarijo pod streho. Picerija, kjer malo pozabijo na naju. To je celo v redu. Itak sva tam, da vedriva, ne da jeva. In dež traja in traja. Prvo pivo zamenja drugo in to še tretje. In potem le pridejo pice. In tudi dež pavzira. Malo se še sprehodiva in se glede na suho-mokro razmerje in skoraj nične šanse, da prideva kamorkoli suha, odločiva za takojšen umik na barko. Prepozno. Sredi poti na Eden Island naju ujame dež. Malo vedriva in ko najhujše poneha, stečeva na barko. Popolnoma mokra. Bi se sfenala, pa ni elektrike. A-ja-ja-jaaaaah! Voda je prišla v konektor, tako je ulivalo. Ok, posušim ga, preflintam adaptor in potem je vse v redu.

Skoraj vse. Med čakanjem na bus sem malo preveril koliko stane Viber out. Trikrat cenejši je od Skype out. Ok, bomo pa to kurili naprej. Prijavim se, vnesem podatke o kreditni kartici in ko že mislim, da sem zmagal, mi moja banka pove, da mi je poslala kodo na hčerin telefon in naj jo vtipkam. Kreteni, kreteni, kreteni! Banke in njihova (navidezna) varnost. Rezultat je popolnoma predvidljiv. Ko pokličem Katjo, da mi pove kodo, se seja prekine in - se ne vzpostavi več. Ok, gremo še enkrat, si rečem in nabrusim prste. Nak, ne! Sem lopov, ki hoče lepo in pošteno banko ogoljufati, ne pustijo mi več - ker je še vedno odprta seja in banka potrpežljivo čaka na mojo kodo, ki je nimam kam vtipkati. Pa resetiram telefon. Nič bolje.

Pa resetiram account. Nič bolje. Pa zahtevam vse na novo. Ja, to bi šlo. Poslali so mi podatke na moj mail - kaj naj kam vnesem. Ampak. Do mojega maila ne morem. Tokrat je kriv nedeljujoči internet na našem strežniku. Obupam. Manjana. Znerviran in utrujen sem. Manjana. Ampak, manjana je nedelja. Nedelja na Rajskem otoku na rajskih Sejšelih. V rajskem dežju...

na plaži zaliva Beau Vallon ni nobenega baywatcha

navkljub izredno slabemu vremenu je bilo kar nekaj kopalcev

hribi so bili ves dan v oblakih

granitni ogromni kamni/skale

ta skala je pa bolj erotične oblike

dečva je tekla pred valom

čeprav je deževalo, se ptiči niso dali motiti

menda palme niso ravno avtohtone ?

...in pred dežjem, ko je dobesedno ulivalo, ne deževalo, sva tekla v pizzeria in čakala in čakala na pizzo

...no, končno, moja pizza

pa čeprav je ulivalo, so otroci surfali po valovih in plaval

kdo ve kaj ji je mamica rekla, da ji je na skrivaj jezik pokazala ?

30. avgust 2015, nedelja

Victoria, Mahe

Ponoči je deževalo. Dopoldan dežuje. Uliva! Vesna skoči po bagetko in se vrne mokra. Pavze med nevihtami ne trajajo niti deset minut. Michal piše iz La Digue: thunderstorm, 30 knots, heavy rain. Bliska se tudi v naši okolici. Sto čoveljska jadrnica s profesionalno posadko je prestavila odhod proti Južni Afriki za en teden. Leaving safe harbor with this weather is insane, povedo v opravičilo. Prav imajo, ni se jim treba opravičevati, meni že ne.

Delam. Končno sem našel nekaj, kar lahko naredim na zalogo. Vsaj delno. Popoldan je malo manj dežja in ko traja pavza med nalivi že celih 20 minut, se odločim, da prekinem programiranje in zalepim dingi. Potegnem ga iz vode in naokoli pride Fredrick. Nabasal je na mino, sedaj mi mora pa pomagati. In mi. Zalepiva, zaščitiva pred dežjem in - se spet ulije. Če bo ta lim držal... V dežju mu potem pokažem, kako se dela navigacijo na PC, skartirava Dubai. Menda se odpravlja tja, k otoku-palmi.

Zvečer kaže na malo manj dežja in z Vesno se po sledeh sosedov, starejšega Angleža in mlade Tajke, pogumno

odpraviva v kafič. Neverjetno, tja in nazaj prideva suha, pa je za celih deset minut hoje! Ko pljuckava pivce in preko FreeWiFi downloadava upgrade telefona ugotovim, da je to ena dražjih nadgradenj do sedaj. Skoraj toliko me je stala, kot telefon sam. Res je pa, da je bilo pivo gratis...

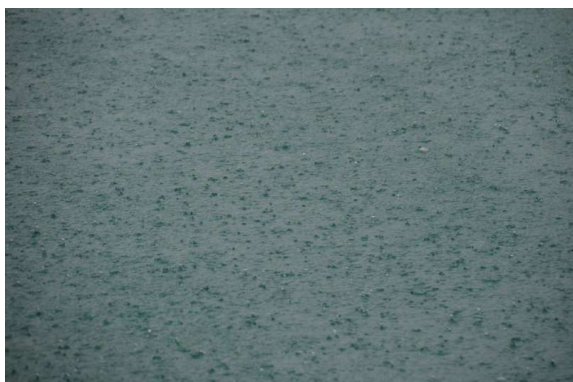
In potem je spet dež. Dež v Rajski marini na Rajskem otoku blizu Victorie na rajskih Sejšelih. Ponoči imamo namreč tudi mi thunderstorm in heavy rain.

ali vidiš koliko bark je na sidrišču?

pogled iz marine na gradbišče; gradijo indijci in pol otoka Eden je indijskega (niso imeli denarja za plačilo gradb.storitev, pa so naredili pobot)

.....

do recepcije skoraj priplavaš, ker je tako strokovno narejena pot, da voda nikamor ne odteka ... ampak šefi se vozijo in jih to ne briga

31. avgust 2015, ponedeljek

Victoria, Mahe

Danes je vreme neprimerno boljše, samo še deset, petnajst neviht je bilo in med njimi včasih celo pol ure pavze. Očitno poboljšanje. V nekem trenutku sem za deset minut celo odprl okno v svoji kabini (in ga potem panično zapiral med nevihto). Dan kljub vsemu preživiva za mašincama in delava kar se na zalogo pač da delati. Vesna fakturira - mislim, da po nekaj letih prvič brez zamude. Jutri je prvi september in prvi september je prvi šolski dan za najinega vnuka Jana, ki se meni zdi zelo priden otrok. Pa očitno ni. Fotr je moral na razgovor k ravnatelju še preden je mulc sploh prvič prestopil šolski prag...

Medtem, ko gre Vesna v Providence iskat švajsarja, jaz dokončam lepljenje dingija in ga spet splovim. Nič ne sme biti na pontonih v tej nobel Rajski marini. Ok, lahko je popoldan in preko vikenda, ko ni šefa. Švajs mojster pride in si pogleda, kaj je za narediti. Strumno ugotovi, da je sneti nosilce davitsov čisto navaden pis-of-kejk. Ampak, nihče tega do sedaj ni znal, niti mogel (Fredrick je včeraj poskušal vse živo, a brez uspeha). Aj-ken-do, mi zagotavlja. Tumorou-et-ten. No, bomo videli, kaj se bo zgodilo jutri ob desetih. Vse, kar mi je jasno sedaj, je, da to pomeni manjana. Počasi bi bilo pedagoško, da vsa dela končamo in da je barka spet taka, kot takrat, ko je na Sejšele priplula. Počasi se namreč vreme izboljšuje in končno bi že rada šla malo naokoli.

še spomeniki v mestu Victoria, se pokrijejo/skrivajo pred dežjem...je že nekaj na tem :)

center mesta Victorie pozno popoldan zna biti kar prazen

po službi paše kak babji čvek

zeleno pa je vse.... ni kaj ...